Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 236. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 31-го ЖОВТНЯ 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, OCTOBER 31, 1978 No. 236. VOL. LXXXV.

Відбудеться З'їзд Світової Кооперативної Ради

Чікаґо (МС). — У днях 22-23 листопада ц. р. відбудеться у Ню Йорку, в приміщеннях Українського Інституту Америки, Другий Світовий З'їзд Української Кооперації, зорганізований Світовою Радою Української Кооперації, яка є найвище умандатним репрезентантом українського кооперативного руху поза межами Батьківщини.

Для успішного переведення цього З'їзду, відбулася у Ню Йорку 22-го жовтня конференція представників: СКВУ (М. Плавюк), УККА (мґр І. Базарко), УСКРади (пп. В. Ситник з Торонта — голова Ради і О. Плешкевич з Чікаґо — заступник голови), Централі Українських Кооператив Америки (пп. О. Мицик, Л. Футала) і Кредитова Кооператива „Самопоміч" у Ню Йорку пп. Р. Гуглевич і Р. Раковський.

Під час конференції розглянено і обговорено основні актуальні питання теперішнього стану і дальшого потенціяльного розвитку української кооперації у вільному світі. Впарі з цим представники українських центральних установ накреслили пляни відповідно продуманої координації і співпраці між українською кооперацією і центральними установами.

На цій же конференції устійнено, що УСКРада відбуде свій черговий З'їзд — Загальні Збори в Ню Йорку від 22-23-го листопада, напередодні III СКВУ, вибере нові керівні органи і вирішить справу осідку УСКРади.

НОБЕЛІВСЬКУ НАГОРОДУ МИРУ ПРИЗНАНО САДАТОВІ І БЕҐІНОВІ

МИРОВІ ПЕРЕГОВОРИ ПРОДОВЖУЮТЬСЯ В НАПРУЖЕНІЙ АТМОСФЕРІ

Прем'єр Менахем Беґін і президент Анвар ель-Садат під час наради в Єрусалимі в листопаді 1977 року.

Осльо/Вашінґтон. — Норвезький Нобелівський Комітет у п'ятницю, 27-го жовтня, проголосив, що Нобелівську Нагороду Миру за 1978-ий рік признано спільно єгипетському президентові Анварові ель-Садатові та ізраїльському прем'єрові Менахемові Беґінові, зазначуючи, що цією нагородою бажає відзначити дотеперішню діяльність цих двох державних мужів в справі замирення на Близькому Сході, як теж заохотити дальші заходи до остаточного миру в тій частині світу.

Своєрідною іронією був факт, що коли оприлюднено цьогорічних Нобелівських лавреатів в ділянці миру, то у єгипетсько-ізраїльських переговорах, які проходять у Вашінґтоні і мають на меті довести до сепаратного миру між цими двома державами, виринула поважна перешкода, бо Єгипет і ЗСА гостро зареагували на рішення ізраїльського уряду „поширити і скріпити" свої цивільні оселі на окупованій арабській території на західньому березі ріки Йордан і біля міста Ґази. Власне тому Нобелівський Комітет, проголошуючи цьогорічних лавреатів, підкреслив потребу дальших старань обох сторін відносно остаточного замирення.

Подібно зареагував президент Джіммі Картер, якому до великої міри завдячується те, що єгипетсько-ізраїльський мир може в недалекому майбутньому стати реальністю, бо це він скликав „вершинну конференцію" в Кемп Дейвіді, Мериленд, де виготовлено тимчасові мирові домовлення, а крім того, весь час закликав Садата і Беґіна якнайшвидше зліквідувати розбіжності в становищах.

Минулої суботи, 28-го жовтня, Президент вислав гратуляційні телеграми Садатові та Беґінові з приводу одержання ними Нобелівських нагород, але в той самий час підкреслив, що світ ще далі очікує остаточного підписання єгипетсько-ізраїльського мирового договору. Два дні раніше президент Картер і державний секретар Сайрус Венс гостро скритикували рішення Ізраїля відносно поширення своїх осель на окупованій арабській території, вказуючи, що це може перешкодити мировим заходам на Близькому Сході.

У неділю, 29-го жовтня, прем'єр Беґін, за згодою його кабінету, відповів на критику з боку ЗСА. Хоча змісту цієї відповіді ще в неділю не оприлюднено, то з достовірних джерел ін-

(Закінчення на стор. 5)

Картер підписав закон щодо оприлюднення фінансів

Вашінґтон. — Минулого четверга, 26-го жовтня, президент Джіммі Картер підписав схвалений Конґресом законопроект, який встановляє, що відтепер всі високі урядові службовці трьох частин федерального уряду, тобто виконавчої, законодавчої і судової, яких річні заробітні платні становлять 46 500 долярів або більше, виготовляли річні звіти про їхні особисті фінансові справи, щоб запобігти будь-яким „конфліктам інтересів".

Крім заробітних платень, згадані урядовці мусіли б оприлюднювати свої приходи з інвестицій, вартість нерухомостей тощо.

Закон охоплює президента і віцепрезидента ЗСА, членів кабінету, конґресменів і сенаторів, голів департаментів і агенцій, як теж федеральних суддів, включно з членами Найвищого Суду ЗСА.

Закон, що його президент Картер під час підписання в Білому Домі назвав „важливим етапом" на шляху до повної ліквідації різного роду надуживань деякими членами уряду, теж встановлює нові стандарти відносно полагодження випадків „конфлікту інтересів" і створює Бюро етики в уряді, яке розглядатиме закиди в справі „неетичної поведінки" членів трьох частин федерального уряду.

Брежнєв знову захворів

Москва. — Кореспондент лондонського „Таймсу" Чарлс Доглес-Гом поінформував, на підставі інформацій одержаних ним в Совєтському Союзі, що здоровельний стан генерального секретаря ЦК КПСС і голови Президії Верховної Ради СССР Леоніда І. Брежнєва такий серйозний, що він вже не здібний вести жадних переговорів.

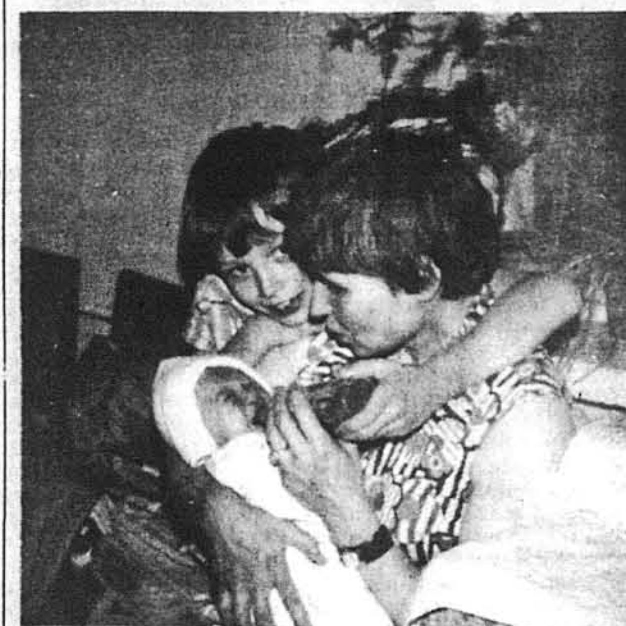
В інформації „Таймсу", поміщеній на першій сторінці у числі з 26-го жовтня ц. р., говориться, що здоров'я совєтського верховода заважило мабуть на переговорах про обмеження стратегічної зброї, які він недавно в Москві державний секретар ЗСА Сайрус Венс і міністер закордонних справ СССР Андрей Громико.

Здоровельний стан Брежнєва, твердить лондонська газета, є настільки серйозним, що ледве чи можна тепер говорити про його зустріч з президентом Джіммі Картером, навіть якщо б договір САЛТ II був підписаний. Громико, на думку кореспондента Гома, мусить тепер всю відповідальність за переговори нести на своїх плечах, а Брежнєва тільки інформувати про перебіг розмов.

Про погане здоров'я, як відомо, вже говориться на сторінках західньої преси від довшого часу, особливо від часу візити кремлівського диктатора в Західній Німеччині, де його зводили по сходах з літака, а прислуга підіймала кілька разів з крісла. Покищо нікому не відомо, який є фактичний здоровельний стан Брежнєва. Є це свого роду послаблення цілого організму, трудність в розмові, і послаблення мускулів.

Н. СВІТЛИЧНА ЗВОРУШЕНА СТАВЛЕННЯМ УКРАЇНЦІВ

СПОДІВАЄТЬСЯ СКОРОГО ПЕРЕЇЗДУ ДО ЗСА

Надія Світлична зі своїми синами.

Рим — Джерзі Сіті. — „Я дуже зворушена увагою і надзвичайно теплим ставленням, що їх мені приділяють тут мої брати і сестри — українці," — заявила Надія Світлична під кінець минулого тижня у телефонічній розмові з редакцією „Свободи".

Як відомо, Н. Світлична прилетіла літаком до Риму в четвер, 12-го жовтня ц.р., з синами Яремою, 9 років, та Іваном, 4 місяці. Вони перебувають в обителі св. Сергія і Вакха, яка є під опікою Блаженнішого Патріярха Йосифа, очікуючи на кінцеве полагодження формальностей у зв'язку зі запланованим переїздом до ЗСА на постійний побут. Н. Світлична замешкає тимчасово у Філядельфії в українській родині, яка допомогла їй виїхати з СССР.

У короткій телефонічній розмові з редакцією „Свободи", яка сконтактувалась з нею у четвер, 26-го жовтня, Н. Світлична кількакратно підкреслювала „особливу увагу", яку їй присвячують українці, що її дуже зворушує і часто-густо „викликає незручність". Її відвідують українці з різних країн Західньої Европи і в результаті в неї „затрачується почуття будь-яких кордонів".

„Мені здається, що єдиний кордон — це поміж Заходом і Совєтським Союзом", сказала Світлична.

У середу, 25-го жовтня, Світличну з дітьми прийняв на офіційній авдієнції Блаженніший Патріярх Йосиф, який „дуже тепло віднісся до мене". На його обличчі була помітна втома, сказала Світлична, правдоподібно з уваги на останні події у Ватикані, тобто смерть Папи Павла VI, опісля передчасна смерть Папи Івана Павла I і вибір Папи Івана Павла II. Тому Світлична старалася не перевантажувати Блаженнішого своїми турботами.

Точна дата приїзду до ЗСА Н. Світличної була ще невідома, одначе висловила сподівання, що всі формальності вдасться полагодити до тижня-двох. У заключних словах розмови, вона ще раз подякувала за увагу та закликала допомогти іншим українським політв'язням виїхати з СССР. Їх є відносно багато і вони чекають на визови, сказала Н. Світлична.

Появився „Науковий Збірник" на пошану проф. О. Оглоблина

Ню Йорк. — Українська Вільна Академія Наук у ЗСА випустила у світ третій том „Наукового Збірника", який присвячений 75-річчю з дня народження і 55-річчю науково-академічної діяльности визначного українського історика України, проф. д-ра Олександра Оглоблина, президента УВАН. Відповідальний редактор „Наукового Збірника" — проф. д-р Василь Омельченко.

Багатий тематично матеріял „Збірника" поділено на дві частини. Перша — біо-бібліографічна відкривається вступним словом проф. Омеляна Пріцака, що одночасно є спогадом про науковотворчу атмосферу, в якій зійшлися шляхи Ювілята і автора. Далі йде наукова автобіографія проф. О. Оглоблина.

Проф. д-р Олександер Оглоблин

В „Збірнику" є дві праці проф. Любомира Винара: оцінка наукових праць проф. О. Оглоблина і бібліографічний покажчик цих праць.

Свій нарис про життя і діяльність Ювілята редактор „Збірника" закінчує такими словами: „Загалом проф. Оглоблин опублікував досі коло 300 наукових праць, понад 300 гасел в ЕВУ, а коло 100 його праць ще залишилося в рукописі. Навіть із цього короткого огляду видно, якою плідною була й є пістолітня наукова та академічна діяльність проф. Олександра Оглоблина і яке широке поле його наукових інтересів".

В другій частині „Збірника" опубліковано наукові статті з різних галузей українознавства таких визначних вчених, як: д-р Марко Антонович, проф. д-р Юрій Бойко-Блохин, д-р Олекса Вінтоняк, проф. д-р Михайло Воскобійник, д-р Юрій Гасцький, о. д-р Семен Гаюк, проф. Василь Гришко, д-р Олександер Домбровський, д-р Роман Климкевич, проф. д-р Пантелеймон Ковалів, ред. Богдан Кравців, проф. д-р Володимир Кубійович, ред. Юрій Лавріненко, проф. д-р Теодор Мацьків, д-р Іван Новосівський, проф. д-р Ярослав Падох, проф. д-р Наталія Полонська-Василенко, проф. д-р Омелян Пріцак, мґр Олександер Стовба, проф. д-р Орест Субтельний і проф. д-р Юрій Шевельов.

„Науковий Збірник", т.3, має 482 стор., в твердій полотняній оправі. Ціна 20 дол. Збірник можна придбати, приславши замовлення на адресу: The Ukrainian Academy of Arts and Sciences in the U.S.A., 206 West 100th Str., New York, N.Y. 10025.

Населення світу катастрофально збільшується

Вашінґтон. — Загально припускають, що на початку XXI сторіччя Землю заселюватиме 6,5 більйонів населення.

Дослідна фундація у Вашінґтоні ствердила, що приріст населення, зокрема в країнах Азії і Африки застрашаючий; що у країнах так званого „третього світу" приріст є в три до чотири рази більший, як в інших країнах світу, зокрема в ЗСА і в Европі; що багато говориться в урядових статистиках про зменшення народин, але практично нічого не робиться в цьому напрямі; що статистика виготовлена агенціями Організації Об'єднаних Націй не вказує на зменшення приросту населення тощо.

У 2000-му році чотири з п'ятьох осіб походитимуть з Азії, Африки або Латинської Америки. Сьогодні вже одна людина з чотирьох є китайського походження, бо населення Китаю зросло в останнім часі до понад одного більйона осіб.

Переговори про зменшення війська в Центральній Европі застрягли на мертвій точці

Відень, Австрія. — Західні і східні делегації, які репрезентують Північно-Атлантійський Оборонний Союз (НАТО) і Варшавський Пакт, ствердили однозгідно, що на протязі 5-річних переговорів, метою яких є зменшення військових частин в центральній Европі, не досягнуто ніякого порозуміння. Обидві делегації, які складаються з 12 членів НАТО і 7 членів Варшавського Пакту, відбули на протязі цього часу 183 пленарних сесій і сотні неформальних зустрічей від жовтня 1973 до половини жовтня 1978 року.

Остання пленарна сесія, яка відбулася 10-го жовтня ц. р., також не принесла жадних результатів і переговори фактично застрягли на мертвій точці. Причиною такого стану, твердять делегації НАТО, є відмова совєтського бльоку заподати фактичне число військових з'єднань, які стаціонують в Центральній Европі.

Згідно з інформаціями західніх розвідних центрів, совєти і їхні сателіти держують у цій частині Европи 150 000 війська більше, як держави НАТО, до чого комуністи не хочуть признатися. Речники НАТО заявляють, що без абсолютної щирости з обох сторін не може бути мови про ніяке зговорення чи підписання договору про скорочення війська і зброї.

Голова совєтської делегації Ніколай Тарасов заявив на пресовій конференції, що помимо загального розчарування, такий договір є можливий, тимбільше, що уряд Совєтського Союзу розглядає тепер з великою увагою пропозицію французького президента Валерія Жіскара д'Естена. Міністер закордонних справ СССР Андрей Громико, розмовляючи з журналістами відмічував, що СССР розглядає пропозицію Франції висунену Жіскаром на спеціяльній розброєневій сесії ОН літом ц. р. в Ню Йорку.

Речник НАТО Ауреліюс Фернандез заявив, що західні делегації також розчаровані, тим більше, що „ми наблизились до 5-ої річниці безплідних переговорів". На думку Фернандеза найкращим виходом з цього положення, чи як він каже з „зачарованого кола", це перейти від суперечок до конкретних справ і зайнятися ще один раз питанням військових частин на сході і заході. Він іншi представники НАТО категорично відкинули закиди Тарасова, що, мовляв, Захід з розмислом протягає переговори і, що НАТО зумисно створило „леґенду" про приховані 150 000 вояків у східних країнах, щоб не допустити до скорочення війська, а тим самим наблизитись до миру.

„Немаємо причини вірити словам комуністичних представників, — заявив Фернандез, — коли дійсність покажеться іншою".

Появилася нова книжка про голод в Україні

Ню Йорк. — Заходами й коштом організацій Демократичного Об'єднання Репресованих Українців із Совєтського Союзу в ЗСА та Союзу Українців — Жертв Російського Комуністичного Терору в Канаді видано на відзначення 45-річчя української трагедії 1933 року книжку Василя І. Гришка п. н. „Український Голокост, 1933".

У книжці є такі розділи: Загальний огляд української трагедії 1933 року в історичній перспективі; Український „Голокост": підготовлення та розгортання української трагедії в 1930-1932 роках та її завершення в 1933 році; Національно-політичні наслідки української трагедії 1933 року на тлі сучасної української ситуації в СССР. У додатку поміщено: 1933-ій рік у світлі матеріялів українського самвидаву в СССР 60-их і 70-их років, подано примітки і вказівки до джерел, вибрана бібліографія та життєпис автора книжки.

Для обкладинки цієї книжки, яку оформив Богдан Титла, вжито картину п. н. „Голод 1933" мисткиня бл. п. Віктора Цимбала, що через помилку, не подано в книжці.

Ціна книжки 3.00 дол. Цю книжку можна купити в українських книгарнях або замовити в фінансового референта ГУ ДОБРУС-у: S. Kulyk, 779 Grote Str., Bronx, N. Y 10460.

40-РІЧНИЙ ЮВІЛЕЙ СВЯЩЕНСТВА О. МИЩИШИНА

Ню Гейвен (М. Я.). — Парафіяни місцевої української католицької церкви св. Михаїла підготовляються до відзначення в дні 11-го листопада ц. р. 40-літного ювілею їхнього пароха, о. Мирослава Мищишина. Нещодавно відбулися збори, на яких обрано Ювілейний Комітет, що його очолили спільно мґр Роман Ґолемба і Іван Терлецький.

НЮ ЙОРК ПРИГОТОВЛЯЄТЬСЯ ДО ВЕЛИКОЇ МАНІФЕСТАЦІЇ

Джерзі Сіті, Н. Дж. (В. Л-ць). — Світовий Конґрес Вільних Українців, як відомо, відбуватиметься в Ню Йорку в тижні від 20-26 листопада ц. р., хоч формальне відкриття самого Конґресу передбачається на четвер, 23-го на годину 2-гу по полудні, але перед тим будуть нараджуватись склади організації СКВУ.

В заключенні Конґресу Президія запланувала відбути в неділю, 26-го листопада, велику Всеукраїнську Маніфестацію з участю делегатів, тобто, практично беручи, участю представників усіх країн українського поселення у вільному світі й тих нечисленних дисидентів та борців за національні й людські права, які покинули Україну з тих чи інших причин в недалекому минулому.

На фото (зліва) інж. Є. Івашків, кап. М. Луців, адв. Ю. Волинець, д-р А. Лозинський, М. Хоманчук, редактори Є. Федоренко, В. Левенець, З. Снилик; О. Зазулькевич, ляйт. Г. Полчій, Р. Полчій, І. Куровицька, мґр І. Базарко і К. Василик. Посередині (захована за плечем Є. Івашкова) ред. Л. Коленська

З метою поінформувати українську спільноту в ЗСА, Канаді й інших країнах вільного світу про заплановану Велику Маніфестацію в обороні України, визволення поневолених Москвою народів і деколонізацію комуно-московської імперії, редакцію „Свободи" відвідали представники Комітету Об'єднаних Українсько - Американських Організацій на чолі з головою цієї Організації, яка являється Метрополітальним Відділом УККА, інж. Євгеном Івашковим і з участю секретаря екзекутивного дирек-тора УККА мґра Івана Базарка. Крім вище названих в розмовах з редакторами взяли участь: адв. Юрій Волинець, капітан М. Луців, пані Ірина Куровицька, Корнель Василик, Орися Зазулькевич, д-р Аскольд Лозинський, Микола Хоманчук, ляйтенант Григорій Полчій і його дружина Розалія Полчій.

Голова інж. Є. Івашків, після короткого привітання і подяки редакції за піддержку у тяжкій громадській праці (бо жадна організація, на його думку, не може обходитися без підтримки преси), детально поінформував редакторів про заходи підготови Великої Маніфестації у якій, згідно з думкою Управи КОУАО і окремого підготовчого Комітету, повинні взяти участь усі українці із ЗСА і частинно з Канади, якщо українство в діяспорі бажає осягнути будьякі успіхи.

Маніфестація мала б складатися з трьох частин: походу, політичної частини у якій виступлять американські представники і посадник Ню Йорку Едвард Кач і маршу під будинок совєтської місії до ОН при Лексінґтон евеню і 67 вулиці, де головні промови виголосять ген. Петро Григоренко й інші дисиденти. Комітет плянує запросит до участи в Маніфестації також пані Надію Світличну, яка недавно прибула до Риму з України.

Збірка учасників походу буде о год 1:30 на 52 вулиці між 6 і 7 евеню. Початок Маніфестації заплановано на год. 2-гу по полудні. Похід йтиме 6-ою евеню до 57-ої вулиці, опісля до Медісон евеню і 67-ої вулиці (будинок совєтської місії). Приїжджі з дальших місцевостей одержать окремі інструкції де можна буде паркувати автобуси і авта. Підготовчий Комітет просить громади підготовляти свої власні транспаранти і написи. На Маніфестації виступлять з короткими привітаннями також представники поневолених Москвою народів, які, до речі, підготовляють спільну декларацію про деколонізацію СССР. Запрошено також духову оркестру з Монтреалю та інші американські оркестри.

Господарем Маніфестації є Комітет Об'єднаних Українсько - Американських Організацій, але до Комітету входять представники усіх майже більших ор-

(Закінчення на стор. 5)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ У СКЛАДІ (поазбучно):
Любов Коленська, Володимир Левенець, Зенон Снилик (тепер виконуючий обов'язки голови Колегії), Василь Тершаковець і Євген В. Федоренко.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Боротьба з інфляцією

У своїй промові минулого тижня, що її передавано на телебаченні та по радіо, президент Джіммі Картер правильно наголосив найбільшу економічну проблему країни під сучасну пору, а саме, інфляцію, та представив свій плян боротьби з нею.

Постійний зріст в цінах різних продуктів і оплат за послуги спричинився до того, що річна інфляційна стопа протягом останніх 10-ох років пересічно становила 6,5 відсотка, а від 1974-го до кінця 1976-го року пересічна інфляційна стопа виносила аж 8 відсотків. Сьогодні інфляція далі представляє собою найповажнішу економічну проблему країни і якщо не буде пороблено належних заходів, то може знову наступити така криза, яка існувала в 1974-му році.

Оприлюднюючи „другу фазу" програми Білого Дому щодо боротьби з інфляцією Картер наголосив, що підставовим чинником цієї боротьби далі має бути добровільне обмеження в підвищеннях цін на продукти власниками різних підприємств і подібна здержливість робітничих спілок відносно підвищень в заробітних платнях. І щоб заохотити приватний сектор економіки активно включитися в боротьбу проти інфляції, Президент обіцяв, що федеральний уряд послужить прикладом, а саме, Білий Дім прикладе всіх зусиль, щоб зменшити видатки уряду, зменшити державний дефіцит, заохотити зріст в продукції тощо. Крім того, президент Картер заявив, що накладе вето на будь-який законопроєкт, якщо вважатиме, що він матиме інфляційні наслідки.

Президент заслуговує на признання за те, що наголосив головну економічну проблему ЗСА і представив пропозиції відносно поборювання її. Але треба заявити, що ціла програма Білого Дому — це надто слаба відповідь на цю поважну проблему, яка постійно погіршується. Потрібно сильніших протизаходів і сильнішого проводу Білого Дому, щоб не допустити до дальшого погіршення ситуації.

Протягом минулого місяця, хоча дещо сповільнився зріст в цінах харчових продуктів, то продовжували дуже швидко зростати ціни на інші продукти широкого вжитку, як рівнож оплати за послуги. Передбачають, що протягом наступних кількох місяців ті ціни зростуть ще більше, якщо уряд негайно не розпочне потрібних протизаходів. Як виходить з реакції продуцентів і робітничих спілок на минулотижневий виступ президента Картера, вони аж ніяк не спішаться добровільно приєднатися до заклику Президента щодо обмеження підвищень в цінах і заробітних платнях. Тому конечні інші методи.

Вартість американського доляра на міжнародних ринках продовжує падати, спричиняючи підвишки в цінах імпортованих продуктів в Америці, як теж викликаючи подібні підвишки в цінах аналогічних американських продуктів. Уряд президента Картера, у порозумінні з урядами всіх інших країн вільного світу, мусить подбати, щоб привернути американському долярові його попередню вартість і стабільність.

Довший час відсутність ефективної енерґетичної програми теж комплікувала економічний стан країни. Хоча в половині жовтня Конґрес схвалив енерґетичну програму, то навряд чи вона, з уваги на різні додатки і обмеження законодавців, спричиниться до значного зменшення імпортів нафтової ропи і природного газу, а ці імпорти — це головні спричинники високих дефіцитів в міжнародній торгівлі ЗСА, а це в свою чергу доводить до дальшого занепаду у вартості доляра і до зросту інфляції в Америці. Отже потрібно більш ефективної енерґетичної програми.

Конечні також дальші зміни у податковій системі, бо ті, які Конґрес схвалив теж в половині жовтня, — невистачальні. Зокрема потрібно зменшити податки програми Соціяльного Забезпечення.

Президент Картер повинен строго додержуватися своєї обіцянки зменшити чи обмежити видатки федерального уряду, зокрема дотримати обіцянку щодо наложення вето на інфляційні законопроєкти Конґресу. Він мусить якнайефективніше вживати престиж його посту, щоб переконати всі вітки федерального уряду, приватних продуцентів і робітничі спілки, щоб включитись у боротьбу проти інфляції. Президенти Джон Ф. Кеннеді і Линден Б. Джонсон ефективно використовували свій президентський пост для боротьби з інфляцією, а натомість президент Ричард Ніксон не виявляв належної стійкости, часто змінюючи своє становище, і тому за його президентури інфляція дійшла до критичного рівня. Треба надіятись, що президент Картер наслідуватиме президентів Кеннеді і Джонсона.

Я. Гайвас

ПЕРЕД ТРЕТІМ СКВУ

I.

І цим разом, перед Третім Конгресом Вільних Українців, який відбудеться під кінець листопада ц. р. в Ню Йорку, як це вже бувало перед тим, ні на сторінках нашої преси, ні на публічному форумі у виступах поодиноких дискутантів не розвинулася „велика дебата" довкруги СКВУ. Хоч раніше були публічні голоси, які закликали до цього і хоч кожному мусить бути ясно, що така дискусія є конечною, одначе, цього не сталося. Треба сподіватися, що неодин делегат на Конгрес готується з різними питаннями і проблемами, одначе дотепер ми їх не чули. А дуже шкода. Бож ясно, що на самому Конгресі не буде ні часу, ні змоги порушати і зайняти поставу до тих всіх справ, які неодин має на увазі. Чимало після цього нарікатимуть, що одному чи другому не дано змоги висловитися, висунути свої пропозиції тощо. І це буде правдою, але вже тепер мусимо сказати, що вина в цьому не майбутньої Президії Третього Конгресу, а тих усіх, що мають чимало до сказання, одначе не зробили цього, коли було можна.

Ця публічна мовчанка — бож не можна тих кількох виступів, які були в справі СКВУ взагалі, а зокрема в справі Третього Конгресу в нашій пресі, вважати повним висловом нашої публічної опінії — привела декого до думки, що українська громадкість не інтересувалася справами СКВУ. Одначе, так воно не є. Бож громада, як цілість, і поодинокі громадяни справами СКВУ інтересуються, навіть глибоко їх переживають: почніть розмову на цю тему з будь-ким і відразу побачите, що він тою справою хвилюється, стурбований трудностями, зв'язаними з Конгресом.

Шукаючи домінуючих почувань і поглядів до комплексу проблем і завдань СКВУ, мабуть не помилимося, коли скажемо, що домінуючими серед нашої громади є сумніви, навіть поважні сумніви. Ті сумніви відбиваються в питаннях: чи, бува, ми не забагато надій і плянів зв'язали з СКВУ і наслідком того в зустрічі зі життям і життєвою дійсністю мусіли прийти розчарування і невдачі? Чи наші очікування стосовно завдань СКВУ не переросли реальних можливостей нашої діяспори? Чи вже направду визріла потреба такого широко задуманого і авторитетного суспільно-громадського центру нашого суспільства у світі? Чи попередні два Конгреси дали правильну принципову підставу і ділові напрямні для діяльности Секретаріяту СКВУ? Чи ми дали туди направду відповідальних людей? Чи громада як слід підтримувала СКВУ й створила атмосферу для його успішної діяльности і розвитку? Чи об'єктивні умови сприяли цьому?

Таких і подібних питань не бракує, а згадані тут не вичерпують цілої проблеми. Якраз навпаки, як тільки почнете розмову, зразу почуєте їх значно більше, нераз навіть дуже дошкульні. Вже саме ставлення цих питань вказує, що громадкість не лише справами СКВУ інтересується і їх знає, але глибоко болів його дотеперішніми успіхами та що, не зважаючи на брак повного й всестороннього з'ясування діяльности, успіхів і трудношів з боку секретаріяту СКВУ та на спорадичні оптимістичні заколисування публіки з боку деяких членів Секретаріяту, мовляв, „ми зробили багато", „ми маємо більші успіхи, ніж можна було сподіватися" тощо, готова приложити рук та прийти з пожертвами, щоб цей стан змінити.

Щоб хоч частково відповісти на згадані вгорі питання й сумніви, повністю відповісти вимагало б чималої вичерпної студії, почнемо з найважнішого: чи положення, життєві умови й засоби нашої діяспори доросли до такої широкої керівної ролі СКВУ, як це пляновано?

На це питання відповісти не легко, бо в нас взагалі проблематики нашої діяспори в світі, її характеру, позитивних і негативних виявів нашої діяльности і їхніх причин, ближчого й дальшого майбутнього не досліджується. Наші науковці вивчують все можливе, є між ними кваліфіковані совєтознавці, соціологи й економісти, історики, але ніякий історик не дав нам, хоч нам аж до болю потрібна, прагматичної, повної історії нашого поселення в світі, ніякий соціолог не посвятився соціологічним і соціяльним проблемам цього поселення, ніякий літературознавець, хоч їх є чимало, не дав нам повного перегляду літературних надбань нашої діяспори. Не зважаючи на це можна ствердити, що за сто років нашого поселення у вільному світі ми витривали, ми зберегли себе як сильну і життєздатну національно-культурну спільноту, що наші попередники своєю працею і здобутками положили такі основи нашого збірного життя, на яких можна значно більше збудувати, як це ми зробили дотепер.

Після глибоких, можна сказати революційних змін, які наша діяспора пройшла протягом останніх двох-трьох декад у соціяльній і духовій площинах, ці зміни можна образно представити: від гірника і малописьменного фабричного помічника до численних професорів університетів, керівників великих інституцій та підприємств і висококваліфікованих з великими життєвими успіхами професіоналістів ми не лише доросли до втримання й задовільного обсадження людьми та засобами такого світового суспільно-громадського центру, як СКВУ, але ми фактично вже не можемо без нього обійтися. Наш дальший ріст і розвиток великою мірою зумовлені власне існуванням і задовільною працею такого центру. Природники кажуть, що „функція породжує орган", в нашому житті такі конкретні функції чекають на СКВУ, така велика і гаряча потреба у такому центрі, що коли б ми його вже не мали, нашим першим і невідкладним завданням було б його створити.

Чи наша громадскість у світі відповідно велика? Около три мільйони душ. Це ж така велика суспільна група, що при відповідному організаційному охопленні, реальному й доцільному плянуванні і підборі людей не багато було б завдань, яких ми не могли б здійснити.

Нашою відповіддю мусить бути, що нам не лише безумовно такого центру як СКВУ потрібно, але що ті пляни й наміри, які ми перед ним висували й з ним зв'язували були реальні, повністю вміщувалися в межах наших можливостей і коли наші очікування не сповнені, наші бажання не задоволені, то причина цього не в об'єктивних, від нас і нашого потенціялу незалежних передумовах, але повністю в нас самих. Тому ми не раз, може навіть досить часто, основні завдання СКВУ не бачили в тому, в чому вони були, що ми не розуміли потреб даного етапу, а через те і виконання наших завдань, наші оперативні заходи й методи не завжди давали нам запляновані висліди й успіхи.

[Продовження буде]

М. Платковський

НОВИЙ ПАПА РИМСЬКИЙ

І цей конкляв тривав дуже коротко. Зате приніс він справжню сенсацію на цілий світ. Про те, що цим разом можливо буде обраний хтось не з італійських кардиналів, вперше по кількох століттях, вже ходили чутки. Припускалося навіть, що вибір упаде на когось з азійських чи африканських країн. Але що Папою стане кардинал з одної з країн комуністичного бльоку, — цього хіба ніхто не брав поважно в рахубу. Проте, таке власне сталося: польський кардинал, архиєпископ краківський Войтила засів у Ватикані. Можна губитися в припущеннях, чим керувалися кардинали і взагалі Ватиканська політика, доконавши цього сенсаційного кроку.

Можна думати, що вибір польського кардинала — це свого роду відзначення, і, так би мовити, нагорода для польської католицької церкви і взагалі для поляків за їх вірність Ватиканові і Католицькій Церкві, за релігійні настрої, що панують у сучасній Польщі. Але цього мало, щоб пояснити цю подію, яка буде мати також свої політичні наслідки.

Чи кардинали хотіли зробити певний „афронт" Москві, вибираючи Папою кардинала, який належить до Церкви, яка протиставиться не тільки комуністичним впливам у польському суспільстві, але тим самим і впливам Москви у Польщі? Трудно припустити таке, коли зважити довголітню політику „детанту", що її стосував Ватикан по відношенню до СССР. Хіба б це була цілковита зміна Ватиканської політики, що теж видається мало правдоподібним.

З другого боку, припустити, що кардинали керувалися думкою, що Папа, який походить з країни комуністичного бльоку, зможе легше і зручніше порозуміватися з Москвою і підлеглими їй комуністичними державами, — також неймовірне. Бож Папа, який у минулому відомий скоріше своїм спротивом щодо антихристиянської постави Москви і комунізму, хіба не буде дуже „гонорований" московськими верховодами.

На ці запитання — чому? для чого? з яких мотивів? — хіба неможливо відразу відповісти. Може доведеться ще почекати досить довго, доки життя принесе правдиву відповідь. Не виключене, що політика Ватикану супроти Сходу залишиться більш-менш незмінною, але зате на Папському Престолі буде особа, яка є досконалим знавцем справ Сходу і політики Москви супроти релігії.

Для українців постає питання: яке буде відношення нового Папи до справи Патріярхату? Попередніх Пап трудно було запідозрити в необ'єктивності, коли вони казали „не можемо". Становище нового Папи, польської національности, буде в цій справі більш делікатне... В кожному разі, особа нового Папи не може у дуже великій мірі не цікавити насамперед українців, крім, звичайно, поляків, які мають усі підстави радіти і виявляти своє велике задоволення.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ

УНСоюзу!

Лука Луців

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

Українська Вільна Академія Наук у ЗСА. ЗБІРНИК НА ПОШАНУ ПРОФ. Д-РА ОЛЕКСАНДРА ОГ- ОГЛОБЛИНА. Відповідальний редактор Василь Омельченко, Ню Йорк, 1977, ст. 484. Мовна редакція Вячеслава Давиденка, обкладинка Петра Холодного, технічний редактор Іван Замша.

Добрий це звичай вшановувати заслужених людей виданням наукових збірників на їх пошану, бо цим способом закріплюється їхню працю в очах ширшої громади. На твердій обкладинці ця книжка має заголовок „Олександрові Оглоблинові — Українська Вільна Академія Наук у США".

Матеріял цього товстенького Збірника вміщений в двох частинах: в першій подані біо-бібліографічні матеріяли (ст. 17-123), в другій — україністичні статті 22-ох авторів.

У першій частині найцінніше те, що сам Ювілят оповідає про свій творчий шлях як українського історика (20-56). О. Оглоблин пише, що „йому й іншим історикам його покоління не вдалося створити нову наукову схему українського історичного процесу від кінця XVIII століття до нашого часу", що її побудова була головною метою українських істориків в 29-их роках. А не вдалося тому, що цю працю ґвалтовно обірвала Москва, і „сучасна совєтська історіографія прагне за всяку ціну зруйнувати те, що було зроблене".

Автор писав цю свою „сповідь" в 1964 році і кінчав її так: „Але свідомість того, що я пройшов свій науковий шлях не праздно і не марно, стоятиме на стороні моєї дальшої праці над тим, що було і є мрією, метою і щастям мого життя".

Що воно так було і є, про це свідчать всі інші праці в першій частині: Вступне слово О. Пріцака, В. Омельченка „Життя й діяльність О. Оглоблина" і Л. Винаря про наукову творчість і про бібліографію праць Ювілята.

Бібліографія праць О. Оглоблина займає 28 сторінок. В роках 1920-1975 він надрукував 30 праць окремими виданнями і 268 статтей і рецензій та 337 гасел до Енциклопедії Українознавства — всього разом 635 назв. На жаль, 60 його праць залишаються в машинописах, бо немає за що їх надрукувати. Провід нашої політичної еміграції повинен діяти і в культурній ділянці, бо вона важливіша від деякої нашої політики.

Між 22-ма авторами, що прислали свої праці до цього Збірника, чотири відійшли у вічність. Не побачив своєї праці в друку і мовний редактор Вячеслав Давиденко. Між живими авторами майже не видко молодшого доросту.

Немає місця на те, щоби хоча коротко згадувати всіх 22-ох авторів, бо сам зміст займає більше як сторінку в книжці. Згадаємо тільки те, що актуальне й сьогодні.

М. Воскобійник пише про те, як справу погромів жидів обговорювали в першій російській Думі, де жиди мали 12 послів. Міністер Столипін стверджував, що поліція організувала погроми, які були не тільки в Києві, але і в Царицині, Вологді і Калязіні.

Отець протопресвітер Семен Гаюк дав статтю „Полоцький „Акт Возз'єднання уніятів з Православною Церквою в 1839 році". Тоді проти цього насильства протестував Папа Григорій XVI, а тепер Ватикан забуває про те, що Папа Пій XII також протестував проти „возз'єднання в 1946 році...

Актуальне знаходимо і в розвідці Д. Домбровського про Геродотову Скитію з її матріярхатом і амазонками, бож тепер в цій країні закон про рівні жіночі права чекає на конституційну ратифікацію.

І. Новосівський в праці про молдавську хроніку Йона Некульчі (1672-1745), в якій автор називає нашу країну так: „Окраїна" і „Україна"; він знає „цьогобічну Україну" і „тогобічну Україну" (Ліво- і правобережну Україну), часто він пише про „Козацький Край". Цікаво, що північних сусідів називає послідовно „москалями", а їх край „Московщиною" і тільки двічі наприкінці хроніки вжив назву „Россия".

Анна Проциκ оповідає про Конференцію в Ясах в Румунії в листопаді 1918 року, на якій всі партії нашого „старшого" брата не хотіли навіть чути про Україну, бо вірили в перемогу Добровольчої Армії, і не хотіли навіть чути про гетьмана Скоропадського навіть після того, як він 14-го листопада повідомив про федерацію з Росією.

Треба б ще згадати праці про славну „Історію Русів", про яку пише Ювілят у згаданій автобіографії і Ю. Шевельов в окремій статті. Перший пише, що він „вказав низку ключів" до того сховища", де укрив своє ім'я невідомий досі автор цього твору". Шевельов, як мовознавець,

(Закінчення на стор. 3)

Рецензії д-ра Луки Луцева п. н. „Про нові видання" були написані перед його захворінням і перебуванням у шпиталі.

Ольга Кузьмович

ЧОМУ БАЛЬ ПРЕСИ?

На день 4-го листопада ц. р. заповіджено вже шостий з черги Баль, який, як і попередні балі, влаштовують у Філядельфії Фінансова Комісія Світової Федерації Українських Жіночих Організацій і Спілка Українських Журналістів Америки.

Ця товариська імпреза, що ввійшла як неодне явище дня у нашій спільноті, у певного роду традицію, викликує в останніх роках дискусії, а то й різниці поглядів, які навіть висловлювано в деяких наших часописах.

Трохи дивно, що коли від вчасної осені до пізньої весни сторінки української преси пересичені повідомленнями про забави і балі (частенько два-три того самого дня), саме Баль Преси може підпадати якимнебудь застереженням. Та ж усім добре відомо, що причина цієї товариської імпрези не лише у „ще одній забаві", а у зібранні потрібних фондів для праці СФУЖО і для стипендій молодим українським журналістам, що їх приділює СУЖА. Не можна також поминути цього, що кожен Баль Преси — це може найбільше жива пропаганда української преси. Жива вона оцими молодими дівчатами, що її репрезентують у конкурсі, який є кульмінаційною точкою цих балів.

На жаль, українська мова не має більше відповідного слова на окреслення найкращих у цьому конкурсі, — а називаючи їх „кралями" та „ князівними" ставимо відразу немов наголос на зовнішній вигляд кандидаток. Отож нема що дивуватися, що в останніх роках, коли справа жіночої

(Закінчення на стор. 4)

Юрій А. Луців

СОКОЛИНИМ ЛЕТОМ

[Мої враження з поїздки в Европу]

[1]

Цьогорічні вакації були для мене вельми ласкаві, Бож я саме закінчив університетські студії, здобув диплом бакаляра з історії і в нагороду їду з батьком в Европу. В ту саму Европу, де в ярмі під червоним караулом моя поневолена батьківщина; в ту Европу, яка дала світові чудову культуру й нові знання...

Поїхали ми з батьком в Европу, докладніше в Німеччину до древнього Мюнхену, не тільки, щоб розважатись, але й для праці. Батько викладатиме, а я вчитимусь в Українському Вільному Університеті, значить — сповниться моя давня мрія зглибити знання із українознавства.

Із Стейт коледжу, Па., вночі ми виїхали автобусом, а ранком були вже в Ню Йорку. Тут батько пішов зі мною до українських крамниць на „Давнтавні". Побував я в „Арці", „Сурмі" і „Говерлі" та оглянув наші книжки й мистецькі багатства. Батько купив мені гарний тризубець і замовив останні книжкові новості. Опісля пішли ми на ранню Службу Божу до св. Юра і тут приступили до св. Причастія.

Полагодивши справу квитків у фірмі Ковбаснюка, ми з батьком поїхали до Бруклина, до наших рідних. В публічній бібліотеці ми оглянули український відділ (до речі дуже мізерний, хоча тут працюють українці), кілька цікавіших будинків, а там погуторили з кревними та й пішли спати. В неділю ранком пішли в церкву. Відправляв о. прелат Прийма, тут теж приступили до св. Причастія. Батько стрінувся з нашим мистцем і кол. УСС-ом п. М. Островерхою, купив його останню надруковану книжку, погуторили трохи, зробили кілька світлин і поїхали на обід. На другий день ранком лімузина завезла нас на летовище ім. Дж. Кеннеді.

На летовищі — несамовитий рух. Люди ввихалися, наче „мухи в окропі". Всі спішили, голосно говорили різними мовами — чистий ярмарок. Ми віддали наші валізки, зареєструвалися до відлету, і, маючи доволі часу, оглядали різношерсту та різномовну публіку.

Час промчав швидко. Навіть не зчувся як прийшов час відлету. Я із дрижаками за спиною входив комфортовий літака німецької летунської компанії „Люфтганза". Всіли, припоясалися, і перехрестившись, відчули як літак підірвався і жбурнув собою у соняшні простори; якось радісно стало на душі. Внизу клубилися отари розбриканих хмар,які немов стрибали за соняшним повітрям,а ми мчали все вище та вище — летіли назустріч сонцю золотому. Як в казці з дитячих літ, як у мріях моїх юних про лицарів окутих в золоту броню, з двосічними вогненними мечами, з атакою на лицарів тьми.

Невдовзі прийшла обідня пора. Стюардеса запропонувала напої, а опісля принесла різноманітну їжу. Після обіду батько примкнув очі, а я вглибилася в огляд журналів. Запала тиха ніч. Лише монотонно журчали пропелери, вколисуючи до сну — і я впав у обійми чарівного Морфея. На шляху ми якось втратили чотири години.

Приїхали в Мюнхен. Батько з місця найняв таксі й казав нас везти впрост до університету. Мені було дивно, бо це вперше я був не в англомовній країні і ніколи не чув, щоб батько говорив німецькою мовою. Я теж пробував щось сказати цією мовою, я ж три роки її вивчав у народній школі, але не йшло. І саме тут, в іншій країні, я прийшов до висновку, що американські школи не так то добре вчать чужих мов...

В університеті батько пішов до заступника декана проф. д-ра Гр. Васькевича, а я цікаво розглядався навколо. Тут була твердиня вільної української науки. Тут кувалися українські характери тих, які може вже завтра мали зайняти місця в рядах борців за незалежність України, в рядах українських вчених, політиків, адміністраторів і всяких інших громадських працівників. У міжчасі адміністратор, мгр Дідович зателефонував до українського інтернату, де мгр Леник приготував нам кімнату і ми виповнивши необхідні формулярі — батько як професор, а я як студент УВУ, поїхали в інтернат, щоб відпочити, бо на другий день ждала нас праця.

Як і в понеділок, 3-го липня ми полагоджували формальності, — довелося пропустити один день, й науку розпочав я щойно у вівторок 4-го липня 1978 р. В університеті цього дня я перебув на чотирьох академічних викладах від год.8:30 ранку до 16:30 по полудні. Першу годину мав наш відомий поет — проф. Ігор Качуровський. Викладав поетику і стилістику II, конкретніше — основи аналізи мовних форм. Признаюсь, що виклади сприймав я з великими трудношами. Його добірна мова,фахова термінологія та високий стиль викладу швидко мене виснажували. Виклади проф. М. Новосада я сприйняв із полегшенням, бо історію літератури я знав із курсів українознавства і крім цього докладно їх пройшов з батьком, а крім того я прочитав багато українських книжок, а в передмові завжди говорилося про автора. На викладах проф. А. Вирсти я був лише слухачем — не складав колоквіюм, бож я не музик. Дуже цікаві були виклади проф. М. Степаненка про „Постать Симона Петлюри в українському письменстві". Його постава, рух, мова полонили всіх студентів він умів так викладати, що студенти його слухаючи, не втомлювались, бо хоча розказував про серйозні речі, вони звучали як чарівна казка. Я написав на цю тему семінарійну працю і дістав моє перше „визначно" з чого я був дуже гордий. На обід купив собі в поблизькій крамничці булочки, шинку й йогурт, а вечерю їв уже в інтернаті.

[Продовження буде]

КАНДИДАТКИ НА КРАЛЮ І КНЯЗІВЕН УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕСИ В ЗСА

Оцим представляємо широкій читацькій публіці молодих українських студенток, які 4-го листопада ц.р. репрезентуватимуть українські часописи і журнали на 6-му Балі Преси у Філядельфії.

Ця традиційна вже у нашій громаді імпреза, що її улаштовують Фінансова Комісія Світових Федерацій Українських Жіночих Орагнізацій, СФУЖО, та Спілка Українських Журналістів Америки, СУЖА, має на цілі не лише товариську зустріч, але в першу чергу пропаганду української преси і зацікавлення нею нашої молоді.

Вибір кралі і князівен української преси приносить розголос тим, які здобувають це ім'я, однак у неменшій мірі і тій пресі, яку вони репрезентують.

Слід також відмітити, що кандидаток в цьому конкурсі не лише оцінюють на підставі їхнього зовнішнього вигляду, але також із-за їхньої інтеліґенції, активности в українському житті і широкого зацікавлення. Найкращий доказ цього це наші цьогорічні кандидатки.

Кожна з них знає добре українську мову, читає українські періодичні видання та активно працює в студентських та молодечих організаціях. Все це разом творить духову внутрішню красу кожної кандидатки на кралю і князівен української преси.

(Сторінку підготовила Квітка Семанишин)

ЛІДА БОЙКО
„Свобода"

19 років; студентка Ратґерського університету в Нюарку — предмет психологія; член Української Студентської Громади та Пласту в Нюарку, представник Української Студентської Громади в місцевому Відділі УККА. Зацікавлення: музика, гра на фортепіяні, народні танки та відбиванка.

РОМА КАСІЯН
„Америка"

19 років; студентка другого року Комюніти коледжу Філядельфії, де студіює медичну технологію; абсольвентка „Рідної Школи"; член Пласту та колишній член Музичного Інституту, виступала в опері „Пан Коцький і опереті „Дейзі" та драматичній п'єсі „Електра", член танцювального ансамблю „Черемош"; зацікавлення: музика, гра на фортепіяні, гітара, відбиванка та настільний теніс.

ЛЕСЯ РИБАКІВ
„Лис Микита"

18 років; студентка Аур Лейді оф Енджелс коледжу, в Глен Рідж, Па., де студіює міжнародну корпоративну адміністрацію та є на листі Діна; є член Ліґи Української Католицької Молоді, Пласту, Українського Католицького Хору та Міжнародного Теспіянського Товариства; закінчила спеціяльний вишкіл при Корнел університеті та стала членом молодечого суду у повіті Томкінс, де виконує функцію адвоката; зацікавлення: музика, мистецтво, журналістика, гра на фортепіяні, малювання, відбиванка та писанкарство.

МОТРЯ СЛУПЧИНСЬКА
„Вісті Комбатанта"

17 років; учениця останнього року середньої школи мистецтва в Ню Йорку, де студіює балет; виступала у балетах, що їх ставила школа Роми-Приймы Богачевської та у виставах Студії Мистецького Слова Л. Крушельницької; зацікавлення: балет, лещатарство, відбиванка та плавання — учасниця пластових лещетарських таборів. Член 14-го Відділу УНСоюзу.

МОТРЯ БОЙКО
„Шлях"

20 років; студентка Пірс коледжу, де студіює торговельну адміністрацію; член Української Студентської Громади, Пласту та Театру Української Молоді у Філядельфії; абсольвентка „Рідної Школи" та учасниця літніх курсів на Гарварді; зацікавлення: журналістика, музика, народне мистецтво, народні танки та театральне мистецтво.

НАТАЛКА ОЛЕКСАНДРА КОВАЛИШИН
„Народна Воля"

19 років; студентка Темпл університету, де студіює історію та політичні науки; член Пласту, та Братства Молоді при парохії св. Архистратиґа Михаїла. Гетьманівна XV Орликіяди, абсольвентка „Рідної Школи", де пізніше стала асистенткою та продовжувала науку на літніх курсах Українського Католицького Університету в Римі, одна з перших членів Театральної Студії Молоді у Філядельфії, брала участь у п'єсі „Електра" та грала головну жіночу ролю в драмі „Адвокат Мартіян" Лесі Українки, закінчила середню музичну освіту Українського Музичного Інституту; зацікавлення: музика, їзда верхи на конях, писанкарство, мистецтво, література та старинна історія. Членка 216-го Відділу УНСоюзу.

ТАНЯ ШУСТ
„Наш Голос"

19 років; абсольвентка Морленд середньої школи й далі студіює музику і психологію; член Української Студентської Громади, Пласту та Українського Музичного Інституту у Філядельфії; зацікавлення: музика, журналістика, спорт, мистецтво та фотографія; плянує у найближчому часі влаштувати дипломовий концерт.

МАРІЙКА ГОЛІНАТА
„Українка в Світі"

19 років; студентка Ратґерського університету в Нюарку, де студіює політичні науки; абсольвентка Школи Українознавства в цьому ж місті; член Української студентської Громади, Пласту та Українського Музичного Інституту в Нюарку; зацікавлення: гра на фортепіяні, модерне малярство та відбиванка. Член 25-го Відділу УНСоюзу.

ЛЕСЯ ГАНАС
„Бойківщина"

17 років; студентка останнього року середньої школи в Палатайні; має намір студіювати право на Іллінойському університеті; абсольвентка „Рідної Школи" у Філядельфії; член Пласту, лещатарського клюбу, учителює в Школі Українознавства та грає у відбиванковій дружині СУМА в Палатайні; зацікавлення: відбиванка, копаний м'яч, гітара, лещатарство, ковзани, плавання та народні танки.

ОЛЬГА МАРІЯ МИХАЙЛЮК
„Квітучі Береги"

19 років; студентка Темпл університету, де студіює мистецтво; член Української Студентської Громади, Пласту, Зарева, Театральної Студії Молоді, Церковного Ансамблю при парафії Христа Царя, Українського Музичного Інституту та Українського Золотого Хреста. Є секретаркою Світової Управи Зарева та секретаркою у 20-му Відділі Українського Золотого Хреста; зацікавлення: мистецтво, спів та інструментальна музика. Член 216-го Відділу УНСоюзу.

НАДІЯ МАРІЯ КІЧУЛА
„Форум"

19 років; студентка Монтгомери Каунті Коммюніти коледжу, де студіює Торговельну Адміністрацію; активний член старшого пластунства; зацікавлення: музика, гра на фортепіяні, гітара, плавання, відбиванка та дописує до української преси. Член 45-го Відділу УНСоюзу.

ЛІДІЯ ФЕЩЕНКО-ЧОПІВСЬКА
„Екран"

18 років; студентка Нортвестерн університету в Еванстоні, Іллінойс, де студіює гуманістичні науки; член Української Студентської Громади при цьому ж університеті; тому що мешкає далеко від українського центру на власну руку і в свій спосіб знайомить американців з Україною. Українським танком та піснею здобула 363 трофеї. На Всеамериканському Фестивалі Молоді в Нотрдам університеті своїм „Козачком" здобула друге місце. Рівнож найбільше признання за український танець та опис українського села одержала в Зайоні, Іллінойс, під час святкувань Дня Праці. В змаганнях таланту у Мічіґен Ситі, Індіяна, одержала першу нагороду за український танець; зацікавлення: спів, українські танки, гра на фортепіяні, мови, моделювання, плавання, писанкарство, лещатарство.

АДРІЯНА АНАСТАЗІЯ РОГОВСЬКА
„Наше Життя"

17 років; студентка середньої школи — Домініканської Академії; член Пласту, де виконує такі завдання: курінна 30-го Куреня, курінний хронікар, гуртковий хронікар, скарбник 8-го гнізда новачок; зацікавлення: театр, належить до Студії Мистецького Слова Лідії Крушельницької, журналістика, малярство, лещатарство, ковзарство та відбиванка. Член 184-го Відділу УНСоюзу.

ОКСАНА МАРІЯ КУРОВИЦЬКА
„Юнак"

17 років; студентка першого року Колюмбійського університету в Ню Йорку, де студіює біологію; член Пласту та студентської громади при Колюмбійському університеті; абсольвентка Школи Українознавства та учасниця літніх курсів в Гарварді; Гетьманівна ХУІ-ої Орликіяди; була членом редакційної колеґії Академії св. Юра „Переможець" та співредактором річника „Лицар", дописує до „Юнака" та в майбутньому хотіла б стати членом редакційної колеґії; зацікавлення: грає на бандурі, їздить на снігових та водних лещатах, ковзанах, пише писанки та вчить інших їх писати.

ЛЕСЯ КРУЧКО
„Віра"

17 років; студентка останнього року середньої школи Ворен Гіллс; член ОДУМ-у та церковного хору в Церкві Пам'ятнику в Бавнд Бруку. Відбуває літні табори та належить до гуртка бандуристів, де співає і грає на бандурі; зацікавлення: музика, спів і спорт. Плянує студіювати музику, бути концертовою піяністкою. Грає на бандруі, електричному піяно і органах. Вчиться синтезації голосу. Закінчила школу „Гімнастика тепер" і сьогодні працює інструктором у тій самій школі та вчить гіманстики малих дітей.

МАРІЙКА ДУДАР
„Авангард"

22 роки; абсольвентка школи Берклей, де закінчила комерційні студії і працює по професії у фірмі реклям Фут, Конс і Белдінг в Ню Йорку; член СУМА, Осередку ім. 30-го червня в Йонкерсі, де виконує функцію заступника булавної та виховниці старшого Юнацтва; зацікавлення: гра на фортепіяні, народні танки, вишивання, писанкарство, відбиванка та лещатарство. Член 8-го Відділу УНСоюзу.

ХРИСТИНА МАРІЯ ЧИЖОВИЧ
„Вісті СФУЖО"

19 років; студентка Ля Сяль коледжу, де студіює хемію та психологію; член українського клюбу у цьому ж коледжі, Пласту та акомпаньятор чоловічого хору „Прометей". Рівнож належить до програми виміни студентів при Об'єднаних Націях. Вчила в „Рідній Школі" 4-ту клясу. В Ля Сяль коледжі є інструктором відбиванки та легкоатлетики; зацікавлення: спорт, гра на фортепіяні, бандура та гітара.

МОТРЯ ТУРЯНСЬКА
„Наш Спорт"

18 років; студентка Ратґерського університету в Нюарку; член Української Студентської Громади, „Чорноморської Січі" та Пласту в Нюарку; зацікавлення: відбиванка, плавання, лещатарство, гра на фортепіяні та малювання. Член 214-го Відділу УНСоюзу.

НАТАЛКА МАРУЩАК
„Українське Православне Слово"

21 рік; студентка третього року Генрі Форд університету, плянує стати медсестрою; член Пласту, Української Православної Ліґи, ОДУМ, Церковного хору, вчить у Школі Українознавства; зацікавлення: спів, література, вишивання, плавання. Член 82-го Відділу УНСоюзу.

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

(Закінчення зі стор. 2)

уточнює час, коли писався цей твір, та характеризує мову його автора.

Для повноти треба принаймні назвати інші праці в цьому Збірнику. М. Антонович. „Коли постали Громади?", Ю. Бойко-Блохин. „Данте і Україна" (по-німецьки); О. Вінтоняк. „Київ 1770-х років в описі Й. А. Гюльденштедта". Ю. Гаєцький. „Адміністрація Козаччини: Прилуцький полк"; В. Гришко. „Чи Володимир Мономах — історичне ім'я?" Р.Климкевич „Герби кубанських і підкавказьких міст"; П. Ковалів. „Українська мова в світлі сучасної науки"; Б. Кравців. „Боплян в українській і чужій історіографії"; В. Кубійович. „Міґраційні процеси в Українській ССР за переписом 1970 року"; Юрій Лавріненко. „Історичне тло і попередники РУП"; Т. Бацьків. „Чи Мазепа справді запросив Карла XII в 1708 році?" Ярослав Падох. „Вибрані проблеми з історії судового процесу на Гетьманщині"; Наталія Полонська-Василенко. „Рюрик та Аскольд"; О. Пріцак. „Олег Віщий і Олег Великий Князь Руський" (по-англійськи); О. Стовба. „Українська Студентська Громада в Москві 1860-х років"; Орест Субтельний. „Зв'язки Пилипа Орлика з турками й татарами (назва інша, довга, стаття по-англійському).

Олександер Оглоблин народився 1899 року. ВУАН плянувала в його 75-ліття влаштувати йому урочистий ювілей, але він відмовився від цього. Тоді рішено відзначити понад пістолітню науково-академічну його діяльність виданням Наукового Збірника УВАН-у. Як бачимо, цей Збірник багатий тематично, до нього долучено і три фотографії Ювілята.

Автор цих рядків і, віримо, що і всі читачі його слів приєднаються до побажань відповідального редактора цього збірника Василя Омельченка, який кінчає свою передмову так:

„Випускаючи в світ цей Науковий Збірник, Українська Вільна Академія Наук у США сердечно вітає достойного Ювілята — президента УВАН й бажає йому ще багатьох літ життя й творчої діяльности на користь української науки й українського народу".

(Адреса Академії: 206 West 100th Street, New York, N.Y. 10025. Ціна $20.00).

Орест Ф. Купринець, ЧСВВ. ПОХОДЖЕННЯ НАЗВИ „РУСЬ" В „ХРОНІЦІ РУСЬКОЇ ЗЕМЛІ" ОЛЕКСАНДР ҐВАНІНУСА З 1611-ГО РОКУ. Серія II. Записки ЧСВВ. Секція I Рим-Торонто. 1977, ст. 296. (В дійсності книжка появилася в 1978 році).

Багато наших істориків і мовознавців старалися пояснювати назву нашого народу й держави „Русь", яку тепер заступила назва „Україна". Це робили наші найновіші вчені XX віку, що писали вже за наших часів. Робили це і давніші вчені, між ними і польський історик італійського походження Олександер Ґванінус (Gwagninus) 1538-1614, який написав хроніку, що складається з чотирьох частин, в яких є історія Польщі (І-ша частина), Великого Князівства Литовського (ІІ-га ч.), Руської Землі (ІІІ-тя ч.) і Московщини (4-та ч.). Друга і третя частини зберігаються в Українському Музеї оо. Василіян в Мондері, Альберті в Канаді.

„Kronika Ziemie Ruskiej" була у великій пошані давніше, хоч в ній багато козацького матеріялу, і з неї користали такі відомі українські літописці, як Грабянка й Самійло Величко.

Отець О. Купранець використав численні джерела й літературу, щоб написати цю працю, що має 177 сторінок, бо на 64 сторінках вміщені ілюстрації, на 19-ох резюме англійською мовою, джерела й література займають 27 сторінок, а показник імен — 10. В книжці о. Купранця маємо 19 „уступів", що мають по кілька або кільканадцять сторінок. Подаємо деякі їх назви: „Чи від Хамового нащадка виводити?", „Варяго-норманська теорія походження назви „Русь"; „Давні чужі джерела про Русь", „Русь у часи княгині Ольги"; Східні записи про Русь"; Назва Русь від „Руский".

Автор прийшов до таких висновків: „Наша найстарша історична література — літописи — поруч племінних назв, уживають на означення української території і її людности княжих часів назву „Русь", яка і тоді і сьогодні залишається нерозв'язаною і відкритою проблемою, коли мова про її походження". Є багато теорій про це питання, з „яких одні мають силу переконливости, а інші не мають ніякої основи, — як це видко з уступу, що зветься „Таємничі імена в Біблії — Ґоґ і Маґоґ".

Ґванінус подав у своїй „Хроніці Руської Землі" всі ті теорії щодо походження Руської Землі, які були йому відомі, і зовсім не аналізував цих теорій. Отець Купранець обговорює всі ті теорії. Він „свідомий того, що дав деякий новий матеріял — похід до деяких теорій і теж повніше їх обговорив". Та він свідомий і того, що проблема назви „Русь" і сьогодні залишається нерозв'язана".

Автор використав всі можливі джерела й багатющу літературу про них і кінчає свої досліди тим висліддом, до якого дійшов був найбільший український історик професор Михайло Грушевський в 1904 році. Отець Орест Купранець пише на 231-ій сторінці (за М. Грушевським):

„Наша держава зветься і в наших і в чужих джерелах Руською, — так зве її „Повість". араби IX і X сторіч, візантійці (Константин Порфірородний). Вони знають, що Русь — це загально відома назва і заразом центр цієї держави, головний народ-володар; це ім'я переноситься й на той елемент, що передовсім, як Кітом, зв'язував тоді цю державну організацію, — на дружинну верству, так що ім'я Руси прилипає до варягів, які перебували на службі в цій державі".

Автор використав все те, що досі написали в цій справі чужі й наші науковці, з яких він згадує М. Андрусяка, Д. Дорошенка, М. Кордубу, Р. Смаль-Стоцького, Ст. Томашівського, С. Шелухіна, Ю. Шереха (Шевельова), В. Щербаківського, О. Пріцака. Цікаво читати, навіть не-історикові, які дивні становища займали науковці в справі, чому наша країна називалася була „Руссю" в давнину. Варто б написати, як приймалася в нас назва Україна, яка нам заступила давню назву Русь, що її використала Москва для баламучення нашого народу в давній Австрії, називаючи себе і нас одною спільною назвою та не вважаючи нас окремим народом.

Видавши цю цікаву працю, автор обіцяє видати пізніше ще чотири розділи, що тематично зв'язані з темою назви „Русь".

Пам'яті Авксентія Дорошенка, сотника армії УНР

У понеділок, 25-го вересня ц. р., у Ню Йорку упокоївся в Бозі бл. п. Авксентій Дорошенко, проживши 83 роки свого трудолюбного життя. Народився він 10-го березня 1896 року в побожній українській козацькій родині в селі В'язівок на Дніпропетровщині, яка за царських часів звалася Катеринославщиною.

Життя сотника Дорошенка до останнього дня було вщерть переповнене глибокою любов'ю до України, як щирою працею для добра українського народу і його національного визволення до державного існування.

По закінченні середньої освіти (гімназії), в часі Першої світової війни був покликаний до війська і в старшинській ранзі з початком Визвольних Змагань добровільно вступив у ряди Армії УНР та, як бойовий старшина із зброєю в руках, боровся за волю України. Сл. п. А. Дорошенко служив у частині, що звалась „Окремий Кінно-Гірський Гарматний Дивізіон", під командою полковника, а пізніше генерала Алмазова. Брав активну участь у „Зимовому Поході", про що свідчить Залізний Хрест наданий йому Урядом УНР, але як „встоятись не було сили", з Українською Армією відступив на Захід, закоштувавши трудного життя у польських таборах. Відтак перейшов до Чехо-Словаччини, потім до Словаччини, постійно замешкавши у м. Кошицях. Тут одружився із Марією Гаврецькою і крім праці поштового урядника, включився в культурно-громадську працю. Дім його став притулком (перехідним пунктом) для українців (біженців) з Галичини, які втікали від польського переслідування.

Практична та щира праця його зусиль скрізь і завжди висовувала його на чолові пости громадських організацій. По упадку Чехо-Словаччини, переїхав з родиною (дружина і дві дочки — Олена і Ганнуся) на Карпатську Україну, замешкавши у Хусті. Тут брав активну участь у громадсько-політичному житті, був головою Українського комітету, що влаштовував на працю політичних втікачів з Галичини, був одним з активних організаторів „Карпатської Січі", та виконував різні доручені йому важливі функції, зокрема в адміністрації щоденника „Нова Свобода", до якої зумів підібрати гарних співробітників, і газета, у великій мірі, завдячуючи покійному сотникові Авксентієві Дорошенкові, скоро поширилась по всій Карпатській Україні. Знайшла дорогу до кожної української хати.

У березні 1939-го року в лавах Карпатської Січі, брав бойову участь проти мадярських військ. 15-го березня переплив ріку Тису з частиною Карпатської Січі, і перейшовши кордон Румунії, склав зброю прикордонній сторожі. Румунська прикордонна сторожа передала всіх Січовиків назад мадярам у Великому Бичкові, звідти мадяри всіх перевезли до концентраційного табору, до „Варю Лапоша", де бл. п. А. Дорошенко перебував разом з Іваном та Федором Ревеями, братами колишнього прем'єра Карпатської України, Юліяна Ревея. Тут бл. п. сотник Авксентій Дорошенко переніс тяжкі муки-тортури і знущання, яких словами тяжко описати. По кількох місяцях нелюдських терпінь, бл. п. А. Дорошенка разом з іншими політичними в'язнями, мадяри звільнили з концтабору і перевезли до Німеччини на тяжку працю.

У 1941 році він покинув рабську працю і проти волі працедавців пішов боротися за державність зруйнованої батьківщини. Німці заарештували його в Білій Церкві, недалеко Києва, і як небажаного в Україні небезпечного українського націоналіста запроторили його до Краківської в'язниці на „Монте Люпі" разом з сотнями інших українських патріотів, і тільки з кінцем війни вийшов він на волю і знову з'єднався з своєю родиною.

По закінченні війни прийшлось переживати йому усі негоди таборового життя, а в 1949-му році опинившись в ЗСА, далі тяжко працював на хліб щоденний, на утримання родини. Не дивлячись на тяжку фізичну працю, продовжував активно працювати для добра української громади в Ню Йорку; тут був провідним членом місцевого Відділу ОДВУ, а рівночасно включився в працю української православної катедри св. Володимира в Ню Йорку. На церковній ниві працював понад 16 років, спочатку як член Ради Товариств, потім членом Контрольної комісії і останньо, повних 10 років на пості церковного старости, виконуючи цей почесний і відповідальний обов'язок із самопосвятою.

Попередні концтабори і в'язниці надломили його здоров'я, і хоча часто тяжко було йому приїздити до Катедри, але регулярно з'являвся щонеділі і свята, хіба що вже зовсім був недужим.

Покійний Авксентій Дорошенко дійсно був прикладним християнином, зразковим головою родини, мужем, батьком і дідусем. Осиротив свою дружину Марію, доньку паніматку Олену з мужем о. протопресвітером Степаном Біляком, доньку Анну з мужем Юрієм Шелаком і внуків Ірину (Біляк) з мужем Петром Промотаревим і Юрієм Шелаком.

Похоронні відправи відбулися 27-го і 28-го вересня ц. р. у Ню Йорку і Савт Бавнд Бруку. В середу 27-го вересня у вечірніх годинах, в похоронному заведенні „Квінс" в Асторії, де лежало тіло Спочилого, відправлено Панахиду при великій кількості співпарафіян і приятелів. Панахиду відслужив о. протоієрей Володимир Базилевський, настоятель УПКатедри св. Володимира при співучасти катедрального хору під диригуванням професора Василя Завітневича, секретаря Ради Митрополії. Прощальне слово виголосили: о. протоієрей Володимир Базилевський від ім. катедри, прем'єр Карпатської України Юліян Ревай і п. Зенон Кузеля від ОДВУ. Похорон відслужено 28-го вересня в Церкві Пам'ятнику. Чин похорону відправляли: о. протопресвітер Артемій Селепина, голова Світлої Консисторії УПЦеркви в ЗСА, о. протопресвітер Теодор Форостій, секретар Консисторії і о. протоієрей Володимир Базилевський, настоятель УПКатедри св. Володимира в Ню Йорку. Співав гарно хор катедри під диригуванням проф. Василя Завітневича. Останнє прощальне слово в Церкві Пам'ятнику сказав знову настоятель катедри о. Володимир Базилевський.

Покійного воїна сотника Авксентія Дорошенка поховано на Українському Православному Цвинтарі св. Андрія Первозванного, в Савт Бавнд Бруку, Ню Джерзі, де вже спочиває багато українців, чекаючи на Друге Пришестя Христове.

На цвинтарі над могилою промовляли: о. протопресвітер Артемій Селепина і п. полковник Винник, учасник Визвольних Змагань. Він підкреслив всі добрі й шляхетні прикмети Покійного, як колишнього українського вояка-патріота.

„Відлітають сірим шнуром журавлі у вирій..." залунала тужлива пісня, під час грудки привітної американської землі спадали на домовину з рук родини, побратимів по зброї і всіх присутніх співпарафіян та приятелів, які шанували й любили Покійного.

Поминальний обід відбувся в консисторській залі, під час якого тепло згадували бл. п. Авксентія Дорошенка: о. протопресвітер Теодор Форостій, проф. Василь Завітневич та інші присутні і висловлювали співчуття родині. На заклик п. полковника Винника переведено збірку на українських інвалідів.

І так минуло плідне життя людини, що любила свою Україну і свій многострадальний український нарід. Тлінні останки українського патріота прийняла доброзичлива земля прибраної батьківщини вільної Америки, куди треба було втікати, щоби далі вести змагання за волю, честь і державність України.

о. протопресвітер Степан Біляк

Чому баль преси?

(Закінчення зі стор. 2)

рівноправности в американській спільноті постійно на першому місці, також і молоді українки дещо насторожені до різних конкурсів краси та інших імпрез, які могли б понижувати жіночу гідність. Треба нам отже виразно підкреслити, що в нашому випадку це справа вислову, а не інтенції організаторів балю!

Причина, чому уряджується такі контести і чому спеціяльне жюрі вибирає першунів, не лише у поклоні для молодечої краси, а куди глибша. Йдеться про те, щоб познайомити та зацікавити нашу молодь українською пресою, яку вона має читати, а цим і продовжити її життя. Крім того розглядаються духові вартості кандидаток, а перш усього їхню активність в українському житті та знання актуальної української проблематики.

Коли переглядати прізвища цих молодих українок, які від першого Балю Преси в 1971 року брали у них участь, байдуже були вони відзначені чи ні — то бачимо, що більшість із них — це сьогодні позитивні члени української спільноти, активні у своїх професіях і в громадському житті. Чи цей факт не є вже сам по собі вистачаючий, щоби наша громада в ЗСА, а вже зокрема видавці і редактори українських часописів та журналів піддержували цю імпрезу?

Коли візьмемо під побільшаюче скло наше товариське чи навіть родинне життя на нових місцях поселення, то бачимо скільки з роками ми присвоїли вже собі добрих та злих звичаїв нашого оточення і то часом живцем та без застанови. Хто із нас бере участь у американському товариському житті, знає якою невідступною його частиною є такі імпрези, як балі чи бенкети, дохід яких призначений на якусь корисну ціль. Знаємо також, що рідко коли хтось відмовляється від участи чи допомоги в такій імпрезі, а вже справді не трапляється, щоби це критикувати. Чому, отже, нам поруч усіх інших „перещеплених" звичаїв не можна було взяти того, що має добру і корисну ціль?

І саме ця добра і корисна ціль хай буде на увазі в усіх тих, хто говорить сьогодні про Баль Преси.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

У Мейплвуді відзначили річницю жертв голоду

У неділю, 1-го жовтня ц. р., українська православна громада церкви Св. Вознесіння у Мейплвуді, Н. Дж., відзначила 45-річчя мученицької смерти 7 мільйонів жертв українських селян, між ними мільйони невинних дітей, які померли в тяжких муках, штучно викликаного совєтським урядом голоду в 1932-1933 роках.

Отець Іван Наконечний, настоятель церкви Святого Вознесіння по відслуженню Літургії відправив Панахиду, попередивши її відповідним словом англійською мовою заявивши, що він це робить для тих всіх, що не розуміють української мови, але вшанування пам'яті замучених голодом і пов'язана з цією подією програма-доповідь, спогади, мистецька частина будуть перепроваджені в українській мові, по панахиді в парафіяльній залі.

По відправленні панахиди, яку супроводив церковний хор під керівництвом диригента Л. Харченка та відспівання „Вічная Пам'ять", всі парафіяни і гості зайшли до церковної залі, де їх при вході було удекоровано чорною стрічкою — на знак жалоби присвяченої жертвам голоду.

Стіл, за яким сиділи: настоятель церкви о. Іван з паніматкою і донею, голова парафіяльного уряду інж. Л. Гусак та представники прицерковних організацій братства, сестрицтва, Клюбу Молоді та Ліги Православної Молоді накрито чорним полотнищем, на якому покладено: Хрест-розп'яття Господа нашого Ісуса Христа з горіючими свічками по обох боках та житній український хліб. На цьому хлібі лежав кусочок чорного хліба (сухар) який привезла панна Галина Слинько, членкиня парафії св. Вознесіння з України, з Харківщини в липні 1974 року. Цей хліб (сухар) тут на землі Вашінгтона пов'язував нас всіх символічно і духово з нашим рідним українським народом, з Україною. На полотнищі біля стола стояла картина роботи К. С., яка зображувала цвинтар, а на передньому плані велика могила з Біблією і Хрестом на ній, та з Великим Хрестом у головах, над яким висить чорними літерами написана таблиця „У Пам'ять загинувших Жертв Голоду 1932-1933 рр."

Отець Іван Наконечний прочитав молитву. Відтак хор проспівав „Отче наш" і о. І. Наконечний поблагословив хліб, а вся заля проспівала жертвам голоду „Вічная Пам'ять". Настала хвилина мертвої тиші; присутніх огорнув сумний і жалібний настрій. Опісля Сестрички роздали кусочки чорного хліба з горнятком чорної кави і присутні перенеслись думками з почуттям великого болю — туди до Рідного Краю, де 45 років тому від штучно утвореного голоду Москвою полягли смертю мучеників їхні близькі і рідні.

Голова парафіяльного уряду інж. Л. Гусак, відкриваючи цю Жалібну Зустріч розповів присутнім, яких було коло 80 осіб, про причини виникнення цієї трагедії і її жахливі наслідки. Він також закликав, щоб не забувати про понесені українським народом жертви й вшановувати їхню пам'ять. Пан К. Степовий, який в ці 1932-33 роки вчителював в одному із сіл на Полтавщині та який був безпосереднім очевидцем цієї страшної голодової трагедії навів зі своїх спогадів декілька епізодів.

„Навесні 1933 року,— п. К. Степовий оповідав, — замість 35-ох учнів, які ходили напочатку, тобто восени — залишилось лише 9. Частина їх померла від голоду там же в рідному селі, а друга, залишаючи рідну батька-матір, пішла невідомо куди, шукаючи рятунку і вже назад не поверталась. Вони або померли від голоду, або були підібрані владою і направлені туди, куди вони вважали за потрібне. Коли по наказу відділу Народної Освіти, я проходив хуторами, щоби виявити і взяти на облік дітей шкільного віку — я бачив цілі родини вимерлих від голоду."

Під час виголошування спогадів п. К. Степового студентка коледжу Ліда Думич чистою добірною українською мовою прочитала вірш О. Олеся „В обіймах голоду".

Опісля п. К. Степовий з'ясував присутнім, що Всегромадський Комітет, який заснував у зв'язку з відзначенням 45-річчя цієї Великої Національної Трагедії — Трагедії Великого Голодомориства в Україні в 1932-1933 роках, і після вшанування жертв цієї жахливої події, не буде зліквідований, а буде й далі продовжувати свою працю ще наполегливіше з тим, щоб до відзначення цієї історично-голодової події в її 50-річчя ми були вже зовсім підготовлені. Зокрема комітет має на увазі — видати монументальну книгу про „Голод 1932-1933 рр." та поставити замученим жер... пам'ятник в одному з мі... Америки — Вашінгтоні ... Ню Йорку.

Поставивши пам'ятник мільйонам Жертв Велико... Голоду, докажемо світо... що ми, українці є дозрі... нація, яка вміє шанува... людей свого народу.

„Цей Пам'ятник Жертва... совєтського народовбивс... ва також буде засвідче... ням перед світом злодійн... комуністичної Москви, ро... криваючи фальш „мирс... любних" заяв кремлівсі... їх ватажків.

Вечір закінчено відспіван... Жертвам Голоду і всі... тим, яких знищив, замучи... московсько-совєтський ре... жим, „Вічная Пам'ять".

(К. Степовий

Почесний ювілей В-ва „Дніпрова Хвиля"

Цього року обходить д-р Олекса Вінтоняк 25-літній ювілей своєї видавничої і культурної праці. Протягом 25 років зумів він серед тяжких еміграційних умовин не лише вдержати, але також розбудувати власне видавництво українських книжок і книгарню, загально відомих українській громадськості п.н. „Дніпрова Хвиля".

Продукція і торгівля книжками належала завжди до найважчих занять, на яких вже не один провалився. Д-р Вінтоняк не зражувався невдачами своїх попередників. Передумовою його успіхів були властиві його характеру: купецька здібність, працьовитість і посвята для загальної справи.

„Дніпрова Хвиля" приміщується у центрі Мюнхену, недалеко від залізничного двірця, у Західній Німеччині. В цім же домі примістилися також різні українські харитативні інституції. Всі вони разом творять важливий центр українського, громадського і культурного життя. „Дніпрова Хвиля" зчасом стала улюбленим місцем стрічі і бесіди для багатьох українських туристів, студентів, купців і науковців, які заїжджають до столиці Баварії з близьких і далеких сторін світу. Хто живе серед непривітної чужини, і рожна має тут нагоду наговоритися і нав'язати знайомство і приязнь зі своїми людьми, яких незавидна доля розсіяла по цілім світі. Кожен із гостей відвідувачів і клієнтів уважає своїм обов'язком купити у книгарні п-ва Вінтоняків якийсь сувенір у формі книжки, платівки, або мистецьких українських виробів. А вибір книжок і творів тут є багатий і різноманітний.

Протягом 25-ох років видав д-р О. Вінтоняк понад 70 різних українських книжок. Пересічний наклад кожної книжки становив 3,5 тисяч примірників, з яких досі 90 відсотків розпродано. Це гарний оборот і почесний успіх в поширенні української книжки і слова між чужинцями та своїми. У „Дніпровій Хвилі" вийшли друком різні романи, оповідання, історичні повісті і наукові праці. Для прикладу згадаю тут кілька головніших: Дорошенко Дмитро: „Нарис історії України"; Оглоблин Олександер: „Люди старої України"; Рудницький Антін: „Українська музика" (історично - критичний огляд); Полонська-Василенко Наталія: „Запоріжжя 18 віку та його спадщина"; Грищенко Олекса: „Мої роки в Царгороді".

Крім цих та інших книжок видано ще багато брошур, календарів та карток з побажанням на свята, уродини і весілля. У книгарні д-ра Вінтоняка можна набути не лише його власні видання, але також різних інших українських і чужи... видавництв. Тут є багатий вибір книжок-антикварів, Українка в різних європейських мовах, дитячі книжки, музичні ноти, карти України, мистецькі вироби на дереві, писанки, вишивки, рушники, пошивки і блюзки. Зі всіх асортиментів продаються найліпше грамофонні платівки з українською музикою і співом. На першім місці йдуть платівки нюйоркської „Арки", далі канадської „Русалки", американського „Монітору" та інших грамофонних підприємств.

„Платівки є великою конкуренцією для книжок" — каже д-р Вінтоняк. Українські видавці книжок стоять від кількох років перед тяжкою проблемою: як розбудити зацікавлення до українських книжок серед молодого українського покоління, яке тут родилося і виросло? На мою думку повинні видавці приступити до видавання українських книжок двома мовами: на одній сторінці український текст, а на другій — його переклад англійською, або іншими мовами, залежно від потреби. На цю двомовну дорогу повинні також перейти деякі українські журнали.

Під кінець ще кілька автобіографічних відомостей про нашого Ювілята. Д-р О. Вінтоняк походить зі Струпкова коло Отинії в Галичині. Гімназію закінчив у Станиславові і тут, в 1938 року, вписався до Духовної Семінарії. На жаль, наглий вибух Другої світової війни перекреслив його пляни. У вересні 1941 року заарештувало п. Вінтоняка німецьке Гестапо за те, що станув в обороні нашої Церкви. Гестапо відставило його до концентраційного табору, спершу в Авшвіці, а під кінець війни в Матгаузен коло Лінцу в Австрії, звідки в травні 1945 року визволили його американці. Звідсіля перевезено п. Вінтоняка до Мюнхену де він довго лікувався від хвороб, яких набув в гестапівських таборах. По звільненні зі шпиталя п. Олекса Вінтоняк вступив на Український Вільний Університет в Мюнхені, де зробив докторат у проф. О. Оглоблина.

У 1953 році заснував він зі своїми спільниками видавництво — „Дніпрова Хвиля". Згодом спільники виемігрували за океан, тоді д-р Вінтоняк сам перебрав ціле підприємство. Довгі роки було це одноособове видавництво, в якім всю роботу, почавши від спрятування кімнат аж до роблення коректи, ведення кореспонденції і відбирання телефонів виконував він сам без ніякої допомоги. Вкінці одружився із українкою з Франції (Тулюза), яка сьогодні є йому великою допомогою і доброю товаришкою життя.

Іван Сеньків

Хор „Прометей" і танцювальна група „Волошки" виступали в Честері, Па.

Із надзвичайним подивом належить згадати день 15-го жовтня 1978 року, що став правдивим тріюмфом української культури в Честері, Па.

Щоб відзначити 60-річчя Великої Української Національної Революції, яка увінчалась проголошенням Державної Незалежности України в 1918 році, заходом Відділу УККА відбувся в авдиторії Вайднер коледжу великий національний концерт співу й танців, який своєю багатою програмою та виступом її виконавців — згуртував понад 400 глядачів.

Між глядачами добру третину становили не-українці, а між ними провідні особи зі світу наукового, політичного та господарського.

Після відспівання обох національних гимнів Артуром Рогачем американського та Ігорем Кушніром — українського, програму концерту відкрив та нею провадив голова місцевого Відділу УККА п. Василь Пастушок, який згадав і коротко зілюстрував історію українського народу, його тяжке положення під сучасну пору під російським большевицьким імперіялізмом, а згадуючи про страшний голод в Україні що його перевела большевицька Москва в 1932/33 роках, в цей спосіб знищивши понад сім мільйонів невинного українського населення, він попросив присутніх встати з місць і мовчанкою віддати пошану тим невинним жертвам терору Москви.

У дальшім ході програми бесідник накреслив історію обох виконавців програми концерту, а саме чоловічого хору „Прометей" та мішаного ансамблю „Волошки", представляючи присутнім всіх їхніх керівників.

Хор „Прометей" під мистецьким керівництвом Михайла Длябоги відспівав такі пісні: „Хор Норманів" муз. Вахнянина, „Ой пущу я коничинька" та „Хор бранців" музика М. Лисенка.

У другій частині програми цей же хор відспівав: „Пісня" музика Гнатишина, „Плотогони" муз. Кос-Анатольського, „Карпати" і „Грай, бандуро" музика І. Шамо.

Чудові народні одяги, як також збірні та сольові точки кожної пісні держали публіку в великому напруженні і тиші. Глядачі нагороджували виконавців рясними і безперервними оплесками після закінчення кожної точки програми. Опісля публіка привітала хористів та їхнього диригента постанням з місць.

Ансамбль „Волошки" під керівництвом п-і Зої Граур-Корсун виконав українські народні танці, а саме: „Коломийки", „Як пішов наш Панас", „Раківчанку", „Аркан", „Козачок", „У вишневому садочку" та „Тропотянку".

Чудові народні одяги, усміхнені обличчя симпатичних танцюристів, їхні згармонізовані рухи в кожному збірному виступі викликали у глядачів велику симпатію та ентузіязм. І тут вже виступали не аматори, а радше професійні артисти, в яких знання чудової української танцювальної штуки.

Цілком слушно писав нещодавно один дописувач до „Свободи", що танцювальна група „Волошки" не тільки насолоджує глядача своїми чудовими виступами, вона рівнож здібна пробудити приспану українську громаду, яка затратила віру в можливість плекання української культури нашими власними силами.

„Волошки" здобувають собі перше місце серед інших наших танцювальних одиниць, вони є рівнож нашим амбасадором серед неукраїнського оточення, збагачують українське ім'я тут, в країнах нашого поселення.

Опісля п. Володимир Корчинський, містоголова Відділу УККА та його культурно-освітній референт виголосив слово про нашу національну революцію 1917/18 років, вказуючи також на причини наших невдач, які мали радше зовнішній характер і концентрувалися головним чином на нашому політичному неприготуванні до таких великих подій. Сильною вірою в світлу майбутність нашого народу — бесідник закінчив своє слово.

Пізніше вручено окреме відзначення та дві книжки в англійській мові, а саме — „Велику Історію України" Михайла Грушевського та Енциклопедію Українознавства президентові Вайднер коледжу д-рові Молові; передали їх йому з рамени Відділу УККА — Василь Пастушок, Володимир Корчинський і мгр Володимир Сич, зашо д-р Мол склав сердечну подяку українській громаді Делеварської округи, що її Відділ УККА заступає.

Двоє дітей вручили квіти диригентові хору п. М. Длябозі та керівникам танцювальної групи п-і Зої Граур-Корсун.

Чистий дохід із цього концерту призначено на стипендійний фонд для незаможних студентів українського походження.

Мгр Володимир Сич

Адв. І. Бардин — на похороні Папи Павла VI

Канадський уряд офіційно повідомив 10-го серпня ц. р., що в склад канадської делегації під проводом заступника прем'єра Канади Алена МекЕкена входить також українець, адвокат Ігор Бардин із Торонта.

У склад делегації також ввійшли міністер комунікації Жан Совей, сенатор Стенлі Гайдаш, головний судля провінції Саскачевану Едвард Каллетон, міністер освіти провінції Онтаріо Томас Веллс, міністер освіти провінції Квебек Жак Котюр і канадський амбасадор до Ватикану Пол Трамблей.

Делегатів назначив уряд, щоб віддзеркалити „мозаїку канадської культури", а цей факт підкреслила вся канадська преса, радіо і телебачення.

Адвокат Ігор Бардин був рівночасно репрезентантом Федерації Українських Канадських Професіоналістів і Підприємців, як також на прохання Владики Ізидора Борецького, який не мав змоги особисто поїхати до Риму, репрезентував Торонтонську Епархію на похороні Папи Павла VI.

Це високе відзначення свідчить про високу оцінку канадського уряду вклад української спільноти у розбудову канадського життя, а зокрема Федерації Українських Канадських Професіоналістів і Підприємців.

Делегацію на летовищі в Римі вітали амбасадор Канади до Ватикану Пол Трамблей і канадський амбасадор в Італії Ібервілл Фортіє та їх заступники.

На пресконференції з ватиканською та італійською пресою амбасадор Трамблей представив усіх членів делегації, підкресливши участь українців в делегації.

На особливу увагу заслуговує той факт, що під час похоронних церемоній Патріярх Йосиф, на власне бажання, заняв місце між Патріярхами, а не між кардиналами.

У неділю, 13-го серпня, делегація взяла участь в прийнятті, яке влаштувала Колегія кардиналів у Ватикані, під час якого адв. Бардин мав нагоду особисто зустрітися і розмовляти з кардиналами Баджіо Пігнеполі з Італії, Флагіф з Канади, Томасік з Чехо-Словаччини, а також провів розмови в українській мові з делегатами з Польщі і Чехо-Словаччини.

Після прийняття канадська делегація гостювала в резиденції амбасадора Трамблея, де взяли участь також кардинали Рой і Флейгіф з Канади і колишній голова чину Домініканів Тіллярд.

Того ж дня частина канадської делегації повернулась до Канади, а сенатор Гайдаш і міністер Веллс у супроводі адвоката Бардина склали візиту Патріярхові Йосифові, з яким відбули довшу розмову, а зокрема Бардин щиро вітав Патріярха.

Н. Н.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

ЖОВТЕНЬ — МІСЯЦЬ ІНТЕНСИВНОЇ ЗБІРКИ НА III СКВУ!

До авторів статтей і дописів

Звертаємось до шановних авторів статтей і дописів, щоб їхні матеріяли, по можливості, були написані на машинці і щоб поміж рядками цього машинопису, евентуально рукопису, був подвійний відступ. Редакція приймає тільки оригінальні матеріяли.

Дописи про відзначування національних річниць, пов'язаних із специфічною датою, таких як: 22-го січня, Листопадові дні, Крутянські імпрези, березневі Шевченківські свята, різдвяні чи великодні та інші імпрези — присилати не пізніше, як 10 днів після влаштування даних імпрез.

Редакційна Колегія „Свободи"

Ділимося сумною вісткою, що 27-го жовтня 1978 року упокоївся в Бозі, по довгій і тяжкій хворобі в Ню Йорку, Н. Й., наш Найдорожчий МУЖ І ТАТО

бл. п.

ВАСИЛЬ МАЦЮРАК

уроджений 5-го січня 1902 р. в Дрогобичі, Україна.

ПАНАХИДА в понеділок, 30-го жовтня 1978 року, о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Morton Funeral Home, 580 Onderdonk Ave., Ridgewood, N.Y. (212) 821-1368.

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА в церкві св. Юра в Ню Йорку, у вівторок, 31-го жовтня 1978 р., о год. 9:30 ранку, а опісля похорон буде на цвинтарі в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Про молитви за душу Покійного просять в глибокому смутку:

дружина — МИХАЙЛИНА
син — СТАНИСЛАВ

Помолімось за наших друзів.

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ

за спокій і вічну радість душ померлих Членів Фонду Катедр Українознавства

Впреп. о. декан Петро Огірко, Вельмидостойний духовний опікун ФКУ, відслужить двадцять п'яту Заупокійну Святу Літургію, в п'ятницю, 3-го листопада 1978 року, о год. 8-ій ранку, в УКЦеркві Царя Христа в Бостоні, Масс., за Блаженної Пам'яті:

ТЕОДОРА БАЛКО
ВАСИЛЯ ТОКАРСЬКОГО
МИХАЙЛА ЮРЧЕНКА
ТЕОДОРА САРАХМАНА
АНТОНА ТРАСКУ
д-ра ОСИПА ЛЮБЧАКА
ПЕТРА ЛЮТОГО
АЛІСІЮ ШІПКУ
СТЕФАНА БАЛІЯ
МИХАЙЛА КОЛОДІЯ
МИХАЙЛА КІЛАРСЬКОГО
МИХАЙЛА БАБІЯ
д-ра МИРОСЛАВА ОРЛОВСЬКОГО
ВОЛОДИМИРА ХОМУ
АНДРІЯ МОЛИН-МАКА

Наступне Заупокійне Богослуження відправить о. декан П. Огірко 8-го грудня 1978 р.

Всіх ВП. Членів ФКУ просимо про молитви за померлих наших друзів. Де б Ви не були, помоліться в часі відправи Заупокійної Богослужби, щоб поєднатись з нами в поході молитов до Всевишнього за тих, що творили добро.

Вічна пам'ять померлим Членам ФКУ!

ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА
ФОНДУ КАТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА (ФКУ)

Вступайте в члени УНСоюзу!

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

Реґіональний Комітет Яворівщини
і
Редакційна Колеґія збірника „Яворівщина"

зі смутком сповіщають Яворівських Земляків і Громадянство, що 20-го вересня 1978 року помер їх Член

св. п.

Проф. ДМИТРО КОЗІЙ

педагог, мово- і літературознавець та громадський діяч.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

СВІТОВИЙ КОНҐРЕС ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ

З НАГОДИ ТРЕТЬОГО КОНҐРЕСУ

влаштовує

ВЕЛИКУ ВСЕУКРАЇНСЬКУ МАНІФЕСТАЦІЮ

В ОБОРОНІ ПРАВ УКРАЇНИ і ПОНЕВОЛЕНИХ МОСКВОЮ НАРОДІВ — ЗА ДЕКОЛОНІЗАЦІЮ СССР

в неділю, 26-го листопада 1978 року, Ню Йорк, Н. Й.

ЗБІРКА в годині 1:30 по полудні біля готелю Амерікана на 53-ій вул., між 7-8 Аве.

В ПРОГРАМІ — похід по 5-ій Авеню до совєтської місії; В КОРОТКІЙ ПОЛІТИЧНІЙ ЧАСТИНІ виступлять визначні українські дисиденти і американські політичні діячі.

Закликаємо все Українське Патріотичне Громадянство, а зокрема Молодь, всього Вільного Світу масово взяти участь у Маніфестації, доказуючи тим, що доля наших Сестер і Братів в Україні є нам близька і дорога.

КОМІТЕТ ОБ'ЄДНАНИХ УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ ВЕЛИКОГО НЮ ЙОРКУ
ГОСПОДАР МАНІФЕСТАЦІЇ

З нагоди Третього Світового Конгресу відбудуться:

а) ВЕЛИКИЙ КОНҐРЕСОВИЙ КОНЦЕРТ в Карнеґі Гол, четвер, 23-го листопада 1978 р., год. 6:30 веч.;
б) КОНҐРЕСОВИЙ БЕНКЕТ в готелю Амерікана, субота, 25-го листопада 1978 р., год. 7:30 веч.

Ню Йорк приготовляється...

(Закінчення зі стор. 1)

ганізацій, зокрема молодечих — Пласт, СУМА, ОДУМ, комбатантських та інших. Комітет звернувся також з проханням до Ієрархів Українських Церков, щоб вони своїми закликами і дорученнями допомогли спопуляризувати цю протестну Маніфестацію, яка відбуватиметься у 45-річчя голодової облоги в Україні.

Пані Ірина Куровицька висловила думку, що як тільки допише погода українці повинні з'явитись на маніфестації в національних одягах, жупанах, вишивках тощо, що надаватиме походові відповідного кольориту. Корнель Василик пропонував просити до масової участи духовенство усіх наших Церков, бо це морально скріплює українські громади і вони тоді не почуваються осамітненими. До Маніфестації активно включиться також Всегромадський Комітет на чолі із С.Букшованою, який недавно успішно перевів відзначення 45-річчя голодової облоги в Україні.

Багато корисних порад про підготову до Маніфестації та інформацій про СКВУ заподав екзекутивний директор УККА мгр І. Базарко.

Всі інші учасники і редактори „Свободи" висловили сподівання, що з огляду на важливість цієї Маніфестації, яку треба вважати світовою, українські громади вже повинні розпочати підготову до неї і докласти максимум зусиль, щоб вона випала якнайкраще, бо як висловився один з учасників наради, „Україна потребує нашої всебічної і активної допомоги".

Нобелівську нагороду...

(Закінчення зі стор. 1)

формують, що вона була „дуже гостра і рішуча" та що ізраїльський уряд твердив, що ізраїльтяни мають право поселюватися в будь-яких частинах Ізраїля і заявив, що президент Картер знав про ці пляни Єрусалиму ще під час нарад в Кемп Дейвіді.

Не зважаючи на цю нову перешкоду, переговори між делегаціями Єгипту та Ізраїля у Вашінгтоні продовжуються і то до великої міри завдяки президентові Картерові, який переконав президента Садата не відкликати своїх представників, хоча єгипетський уряд вже був вирішив покликати їх до Каїру „на консультацію". У неділю ввечері відбулася неофіційна сесія, в якій взяли участь єгиптяни, ізраїльтяни і представники американського уряду.

Щодо Нобелівської Нагороди Миру, то назагал світова реакція позитивна, зокрема відносно надання її президентові Садатові, який в листопаді минулого року відбув історичну поїздку до Єрусалиму і промовляв в ізраїльському парляменті, тим розпочинаючи мировий діялог з Ізраїлем після 30-річної ворожнечі. Інші коментатори та лідери держав схвалюють факт, що Нобелівський Комітет признав нагороду теж прем'єрові Бегінові, бо він позитивно відгукнувся на мирову ініціятиву Садата.

Проте, як можна було передбачувати, дуже негативно зареагували уряд і преса Совєтського Союзу, як теж лідери Палестинської Визвольної Організації (ПВО) та тих арабських країн, які противляться єгипетсько-ізраїльським мировим переговорам. Совєтський міністер закордонних справ Андрей Громико, який перебував у Парижі, сказав, що признання Нобелівської Нагороди Садатові та Бегінові є „свого рода жартом", а совєтське пресове агенство ТАСС і совєтська преса твердили, що „світ сприйняв цю вістку з неприхованим збентеженням і обуренням".

Формальне вручення Нобелівських Нагород відбудеться 10-го грудня. Цього року було 50 кандидатів на Нагороду Миру, між ними Громадські Групи сприяння виконанню Гельсінкських угод у Совєтському Союзі, включно з Українською Групою. Номінованим був теж президент Картер за його заходи в справі миру на Близькому Сході.

Увага! Лігай Веллі і околиця! Увага!

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу Аллентавнської Округи

повідомляє, що

ОРГАНІЗАЦІЙНІ НАРАДИ ОКРУГИ

відбудуться

в суботу, 4 листопада 1978 р., о год. 6:30 веч. в залі Українського Горожанського Клюбу
при 706 Іст вул., ІСТОН, Па.

НА ПОРЯДКУ НАРАД:

1. Відкриття.
2. Перегляд-провірка організаційної праці Округи за останніх 10 місяців.
3. Обговорення осінньої кампанії, метою якої є придбати 2,000 нових членів до кінця цього року.
4. Обговорення загальних союзових справ.
5. Внески, запити і закриття зборів.

До участи в нарадах запрошується всіх членів Відділових Управ, членів Контрольної Комісії і делегатів останньої Конвенції слідуючих Відділів:

44, 47, 48, 124, 137, 147, 151, 288, 318, 369, 438

У нарадах візьмуть участь:

Марія Душник, заст. головного предсідника УНС
Анна Гарас, головна радна УНС
Степан Гавриш, старший обласний організатор УНС

По нарадах відбудеться

СОЮЗОВА ЗАБАВА
з нагоди **85-ліття „Свободи"**

на яку Управа Округи запрошує все Громадянство Округи Лігай Веллі, як також союзовців сусідніх Округ.

Грає місцева українська оркестра ГОРОШКА.

Початок година 9-та веч.

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:

Михайло Колодруб, *почесний голова* — **Анна Гарас**, *голова*
Дмитро Мушастий, *касир*
Стефан Муха, *секретар укр. мови* — **Стефан Колодруб**, *секретар анг. мови*

Вступайте в члени УНСоюзу!

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу в Балтиморі, Мд.

повідомляє, що

в неділю, 12-го листопада 1978 року, о год. 3-ій по пол. в Домі св. Софії
при 2615 30-та вул. Північний Захід, ВАШІНҐТОН, Д. К.

відбудуться

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗБОРИ ОКРУГИ

НА ПОРЯДКУ НАРАД:

1. Відкриття.
2. Перегляд-провірка організаційної праці Округи за останніх 10 місяців.
3. Обговорення осінньої кампанії, метою якої є придбати 2,000 членів до кінця цього року.
4. Обговорення загальних союзових справ.
5. Внески, запити і закриття зборів.

У зборах обов'язково повинні взяти участь члени Окружної Управи, Урядовці і Конвенційні Делегати УНС наступних Відділів:

15, 34, 55, 81, 148, 260, 290, 320, 337

У зборах візьме участь

Василь Оріховський, головний організатор УНС

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:

Богдан Ясінський, *голова*
Остап Зенюк, *секретар* — **Іван Малко**, *касир*

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу в Ню Гейвені, Конн.

повідомляє, що

в неділю, 12-го листопада 1978 року о год. 2:30 по пол. в залі Українського Народного Дому
при 961 Ветерсфілд Авеню, ГАРТФОРД, Конн.

відбудуться

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗБОРИ ОКРУГИ

НА ПОРЯДКУ НАРАД:

1. Відкриття.
2. Перегляд-провірка організаційної праці Округи за останніх 10 місяців.
3. Обговорення осінньої кампанії, метою якої є придбати 2,000 нових членів до кінця цього року.
4. Обговорення загальних союзових справ.
5. Внески, запити і закриття зборів.

У зборах обов'язково повинні взяти участь члени Окружної Управи, Урядовці і Конвенційні Делегати УНС наступних Відділів:

12, 23, 52, 54, 59, 67, 68, 84, 101, 138, 207, 253, 254, 277, 350, 370, 387, 390, 414.

У зборах візьме участь

проф. Іван Телюк, головний контролер УНС

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:

проф. Іван Телюк, *почесний голова* — **д-р Михайло Снігурович**, *голова*
Тарас Сливінський, *секретар* — **Василь Добчанський**, *касир*

В Україні

ЗАОХОЧУЮТЬ МОЛОДЬ ДО „ВІЙСЬКОВО-ПАТРІОТИЧНОЇ" ПІДГОТОВИ

У київській „Молодь України" надруковано передову „Юноармійська звитяга", в якій сказано, що „Військово-технічна революція, яка змінила ввесь характер радянських збройних сил, підвищені вимоги до моральнобойових вартостей воїнів поставили перед комітетами вимоги всебічно поліпшувати військово-патріотичне виховання молоді. Завдання сьогодні полягає в тому, щоб розвивати в підлітків глибоко-патріотичні почуття, любов до соціялістичної батьківщини, інтерес до вивчення військової справи, потяг до служби у радянській армії та військовому морському фльоті". Йдучи за цими напрямними, комітети ЛКСМУ влаштовують військово-патріотичні гри — „Зірниця", „Орля" та інші.

Але не тільки ці гри „потребують дальшого удосконалення", але їх потрібно більше, бо їх плекають одні й ті ж самі колективи, а цілий ряд районів від „цієї праці відстає". А треба, — сказано в статті — щоб молодь, відбуваючи різні військово-патріотичні гри „загартувала волю й тіло, опанувала навички військової підготовки, пройшла першу початкову сходинку нелегкої солдатської науки".

Увага! Бостон й Околиця! Увага!

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу стейтів Массачусетс і Мейн

повідомляє, що

в неділю, 5 листопада 1978 р., о год. 3 по пол. в залі Української Католицької Церкви
при 143 Форест Гілс вул., ДЖЕМЕЙКА ПЛЕЙНС, Масс.

відбудуться

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗБОРИ

в яких зобов'язані взяти участь усі члени Окружного Комітету, Конвенційні Делегати і Відділові урядники таких Відділів УНС:

178 в Манчестер, 181 Топшам, Мейн, 224 Сейлем і 238, 307, 374 в Бостоні.

НА ПОРЯДКУ НАРАД:

1. Відкриття.
2. Перегляд-провірка організаційної праці Округи за останніх 10 місяців.
3. Обговорення осінньої кампанії, метою якої є придбати 2,000 нових членів до кінця цього року.
4. Обговорення загальних союзових справ.
5. Внески, запити і закриття зборів.

У зборах візьме участь:

д-р Іван Флис, головний предсідник УНС

УПРАВА ОКРУЖНОГО КОМІТЕТУ УНС

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує О. Твардовський

ВІДБУДУТЬСЯ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ УКРАЇНСЬКОЇ СПОРТОВОЇ ЦЕНТРАЛІ АМЕРИКИ І КАНАДИ

Згідно з повідомленням Управи УСЦАК, чергові Загальні Збори тієї спортової Централі відбудуться у суботу, 4-го листопаду ц. р., на Союзівці. Крім звичайних точок — відкриття, вибору Президії Зборів, відчитання протоколу з попередніх Загальних Зборів, звітування уступаючої Управи і Контрольної комісії та вибору нової Управи, на порядку дня є теж важлива точка — обговорення видання історії-збірника українського спорту.

Хоча праця над цим виданням вже виконана на 60 відсотків, то для остаточного і кращого закінчення та ширшого і вірнішого насвітлення подій, потрібна ще допомога спортовців і зокрема управ спортових товариств, зокрема спортових діячів, що мають, або мали в минулому, відношення до українського спорту. Тому участь зацікавлених авторів на цих Зборах є конечна. Управа УСЦАК робить усі зусилля, щоб на ці Загальні Збори прибуло якнайбільше число учасників, делегатів і представників усіх наших діючих спортових товариств, Клюбів і активних спортових ланок молодечих організацій. Крім цього, є ще багато різних актуальних справ, яким слід віддати належну увагу.

Саме для цього і вибрано місце Загальних Зборів на цій популярній оселі УНСоюзу, де до диспозиції Зборів будуть відпущені вигідні приміщення. У суботу ввечері відбудеться спільна вечеря для усіх учасників. В потребі наради продовжуватимуться в неділю до полудня. Кімнати слід замовлятив адміністрації Союзівки, тел.: (914) - 626-5641.

ВІСТКИ УСВТ

„ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" — ОШЕН КАВНТІ С.К. — 2:1/1:1]

Юніон, Н. Дж. — У неділю, 8-го жовтня ц. р., в четвертій рунді першенств Першої Дивізії Шейфер Ліґи Ню Джерзі „Ч. Січ" здобула свою другу перемогу сезону вислідом 2:1. Переможні ґолі для „С. Січі" стрілили: Охрименко і Даніґин. Крім них, в складі „Ч. Січі" в звітовій грі виступали: Бриді, Паньків, Попович, Парк, Мельник, Р. Букачевський, Ганич, Д. Бакун, М. Букачевський, Ю. Бакун, Калинович. Провідник Михайло Паливода.

„ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" [ЮНАКИ] — НОРД АРЛІНҐТОН СК [ЮНАКИ] — 5:3

У своїх других лігових змаганнях сезону юнацька дружина „Ч. Січі" перемогла своїх однолітків в Норд Арлінґтоні високим вислідом — 5:3. Ґолі для „Ч. Січі" здобули: Презимірський — 2, Петрух, Маркусь і Пенцак. Крім згаданих, в складі „Ч. Січі" виступають: Д. Василик, Щудлюк, М. Федоренко, Р. Василик, Сосяк, Ґбур, О. Калинович, Петрух, Нищіт, Стефуришин, В. Федоренко, Т. Кігічак. Провідники — І. Хамуляк і Я. Петрух. Тренер В. Ткач.

„ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" [новаки] — ОКЛЕНД СК [НОВАКИ] — О:7

Наймолодші „Січовики" зазнали високої поразки на виїзді в Окленді. В складі дружини виступають: Український, З. Іванків, О. Іванків, Б. Ґбур, Ленінґ, Смішкевич-Декерт, Хомик, Я. Твардовський, Ролянд, Маклін, Бортник, Шолянський, Д. Кігічак, А. Менцінський. Провідник Андрій Ґбур, тренер С. Касіяненко.

ВІСТКИ З УКРАЇНИ

КОШИКАВКАРІ КИЄВА В КРАКІВСЬКОМУ ТУРНІРІ

Кошиківкова дружина „Будівельник" Київ взяла участь у міжнародному турнірі в Кракові, Польща, в якому зайняла третє місце. На цей турнір за трофей „Голуба стрічка Вісли" „Будівельник" приїхав без чотирьох своїх найкращих кошиківкарів: Ткаченка, Білостінного — змагунів збірної СССР, а також Кобзєєва й Хоменка. Крім нагороди за третє місце, індивідуальну нагороду отримав змагун Шальнів, який здобув найбільше точок у цьому турнірі.

ЧАША НАЦІЙ В УКРАЇНІ

В кінці вересня у Фекані, Франція, відбувся традиційний міжнародний турнір стрільців із лука, в якому вперше в історії взяла участь збірна України. Крім 13-ох европейських країн, в цих великих змаганнях виступали збірні ЗСА, Канади і Австралії. Збірна України, в якій крім майстрів цього спорту В. Ковпана і В. Михайленка, виступали молоді змагуни, здобула перше місце і таким чином привезла в Україну „Чашу націй". У жіночій групі збірної України, що саме виграла цю чашу, виступали: Валентина Ковпан, Надія Оклиш та Олександра Живко, усі зі Львова. Головними суперницями В. Ковпан були американки: Л. Джонсон у польовій стрільбі і І. Давбенспек. Між юнаками найвлучнішим в турнірі був американець М. Кіннен.

ПЕРЕМОГА КИЇВСЬКОГО „СОКОЛА"

У чергових змаганнях Вищої Ліги СССР гаківкарі київського „Сокола" перемогли у себе вдома при участі 5000 глядачів дружину „Торпедо" Горький вислідом 2:0.

ЗА ЧАШУ ЧЕМПІОНІВ ЕВРОПИ

Згідно з жеребом проводу Европейської Федерації Копаного М'яча в Цюріху, Швайцарія, черговим суперником київського „Динамо" в другій рунді змагань буде шведський клюб „Бальмо". В минулому чемпіонаті Швеція „Мальмо" виграв 15 змагань, 8 ремісував і 3 програв, відношення воріт — 41:19. Вісім змагунів „Мальмо" входили до збірної Швеції, що брала участь у світових першостях в Арґентині.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 4-го ЛИСТОПАДА 1978 р.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Місячні збори Т-ва Дністер 361-ий Відд., о год. 2-ій по пол., в домівці Т-ва в УНДомі, 142 Друга Аве., з таким порядком: відкриття і читання протоколу з останніх зборів, звіт фін. секретаря, звідомлення з нарад окружного комітету, обговорення головним організатором загальних союзових справ, поточні справи, закриття зборів та збирання чл. вкладок. Проситься чл. прибути. Якщо на визначену годину не буде потрібної кількости членів, збори відбудуться 15 хвилин пізніше і прийняті ухвали будуть важні і обов'язуючі. Канцелярія Т-ва відкрита кожного вівторка і п'ятниці, від год. 6-ої до 8:00 веч. — Управа.